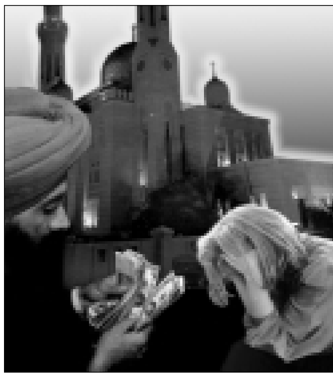

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

ЦЬОГО ДНЯ

■ 988 р. Хрещення Русі. ■ 1581 р. Закінчено друкування "Острозької Біблії" — першого повного перекладу Біблії на давньоукраїнську мову. ■ 1891 р. Народився актор Олексій Ватуля — один із засновників київського "Молодого театру". ■ 1934 р. Помер Петро Чардинін, український кінорежисер (фільми "Тарас Трясило", "Тарас Шевченко"). ■ 1937 р. Народився поет Володимир Базилевський. ■ 1992 р. Розпочався збройний конфлікт між Грузією та Абхазією.

Поїхати і не повернутися

▼ 6

Пат соціального захисту

▼ 8

Тепличні умови створив «аферист» Матвієць

▼ 9

ОФІЦІЙНО

Про міжрегіональне співробітництво

Президент України Леонід Кучма прийняв Президента Татарстану Мінтимера Шаймієва. Як **повідомило агентство «Інтерфакс-Україна»**, головною темою зустрічі було обговорення міжрегіонального співробітництва. Л. Кучма наголосив, що Україна приділяє особливу увагу відносинам з Росією і зацікавлена в поглибленні співпраці з Татарстаном в енергетичній сфері.

Модернізація військового бюджету

Після львівської трагедії чимало уваги приділяється формуванню військового бюджету. Однак ще до цієї катастрофи відбулася зустріч голови Комітету Верховної Ради з питань бюджету Петра Порошенка, Міністра оборони Володимира Шкідченка та голови Комітету ВР з питань національної безпеки і оборони Георгія Крючкова, під час якої і йшлося про фінансування армії.

(Закінчення на 2-й стор.).

Дим і без вогню буває

Ситуація з «підкопом» під Київського міського голову Олександра Омельченка спричинила зливу коментарів і здогадок у засобах масової інформації. З цього приводу голова підкомітету з питань органів виконавчої влади Комітету ВР з питань державного будівництва та самоврядування народний депутат Анатолій Оржаховський зауважує: варіант усунення Олександра Омельченка від влади шляхом внесення змін до Закону «Про столицю України — місто-герой Київ» — бажання скоріше віртуальне, ніж реальне. Законопроект про внесення таких змін до секретаріату Верховної Ради не надходив, тим паче його не могли розглядати у профільному комітеті та його підкомітетах.

(Закінчення на 2-й стор.).

ОДЕСИТИ МАТИМУТЬ СВОГО БОГДАНА

Фото Олександра СЕРОГО (Укрінформ).

В Одесі чимало пам'ятників видатним письменникам, історичним постатям та літературним героям.

А в День незалежності України тут буде відкрито ще один — великому синові українського народу Богдану Хмельницькому. Погруддя встановлять на вулиці, яка носить ім'я видатного гетьмана.

Ініціаторами відкриття виступили ветерани праці Іллічівського району міста. А почесна місія увіковічити пам'ять Хмельницького в камені випала скульптору, заслуженому художнику України Олександрові Князіку **(на знімку)** та архітектору Володимирові Глазиріну.

(Продовження теми на 3-й стор.).

ВРОЖАЙ-2002

Спочатку замовлення, а потім відпустка

Голови місцевих адміністрацій сільськогосподарських районів Криму зможуть піти у відпустки тільки після виконання регіонального замовлення з продовольчої пшениці. Про це заявив голова Ради міністрів автономії Сергій Куніцин. Із запланованих 2,5 тис. тонн зерна поки що господарства здали менше 100 тонн, **повідомляє УНІАН.**

Я ВАМ ПИШУ...

Непомітні відсотки

Днями ЗМІ повідомили, що порівняно з минулим роком життя українського народу поліпшилося більш як на 18 відсотків. Принаймні, нас запевняють, на стільки зросли наші доходи й заробітна плата. І хоча ці зміни чомусь не помітні пересічному громадянинові, дуже прошу через нашу газету (а я передплатник «Голосу України» з десятирічним стажем) подякувати владі за те, що регулярно і вчасно тішить нас приємними звістками. Бо ми невігласи — «поліпшення» і «зростання» чомусь не помічаємо. На жаль.

Борис БАЛАЦЬКИЙ.

Херсон.

У НОМЕР

* * *

Сімейних лікарів уперше випустила Українська медична стоматологічна академія. Всі вони одержали роботу за направленнями в містах і селах Полтавщини. Процес реформування первинної медико-санітарної служби започатковано в регоні п'ять років тому в Комсомольську. Нині в області діє 28 лікувально-профілактичних установ такого типу різних моделей — амбулаторії, кабінети, приватна практика. Нещодавно на базі села Степного Полтавського району відкрито сучасний регіональний навчально-методичний центр, незабаром такі центри створять у Миргороді, Лубнах, Комсомольську, **повідомляє наш власний кореспондент Григорій ГРИНЬ.**

* * *

Імовірність землетрусу в Україні є, проте не можна сказати, що він обов'язково станеться, вважає заступник директора Інституту геофізики Землі ім. Суботіна Олександр Кендзера. Про це він заявив на міжвідомчій нараді, присвяченій сейсмічному моніторингу. Найнебезпечнішою для України сейсмічною територією є зона Вранча на території Румунії. Водночас учений зазначив, що сейсмічність цієї зони добре вивчена і українські сейсмологічні станції регулярно реєструють у ній коливання. До речі, в цій зоні землетруси почастішали і, відповідно, збільшується ймовірність їх виникнення на території України. Зокрема, в районі Одеської і Чернівецької областей, а також Києва. При цьому такий землетрус не призведе до руйнувань, можливі тільки часткові пошкодження будівель, **інформує «Інтерфакс-Україна».**

* * *

Найближчим часом з України вишлють 47 нелегалів. **Як повідомляє «Інтерфакс-Україна»**, серед них двоє громадян Ефіопії, 25 індійців, 12 громадян КНР і 8 — Іраку.

Сьогодні в ізоляторах тимчасового утримання Прикордонних військ перебуває більш як 450 вихідців з країн Південно-Східної Азії й Північної Африки.

За перше півріччя з України на батьківщину повернуто більш ніж 80 незаконних мігрантів. Це стало можливим завдяки співробітництву прикордонників з органами МВС і дипломатичними представництвами зацікавлених держав.

Начальником Генштабу Збройних Сил України призначено Олександра Затинайка

В окрузі на депутата чекав букет. З проблем

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

У суботньому номері ми коротко повідомляли про те, що минулого тижня лідер парламентської фракції «Народовладдя» Богдан Губський тримав перший звіт перед своїми виборцями в Канівському, Золотоніському, Драбівському та Чорнобаївському районах Черкаської області (196-й округ). Сьогодні про поїздку народного депутата — детальніше.

...А був і справжній букет. Із живих квітів. Його вручила депутату жителька села Степанців (Канівський район) Тетяна Бондар — від імені 83 випускників шкіл області — переможців конкурсу, оголошеного фондом «Україна — XXI століття» (голова ради фонду — Богдан Губський). Ці хлопці та дівчата, в тому числі і її син Юрій, показали під час конкурсу глибокі знання, творчий підхід і отримали від фонду гранти на навчання у вузах України. Шкода, що юнак не зміг особисто подякувати благодійникові, — адже нині Юра влаштовується в гуртожиток Київського політехнічного університету, щоб уже з 1 вересня приступити до оволодіння омріяною наукою — комп'ютерними технологіями.

До речі, Богдан Губський, зустрічаючись з людьми уже в селі Мартинівці цього ж району, повідомив, що наприкінці року в сільських школах 196-го округу розпочнеться планова комп'ютеризація. І це будуть не якісь разові акції, а серйозне оснащення навчальних закладів глибинки сучасною електронною технікою. «І конкурс, започаткований фондом, і **моє особисте спілкування з молоддю сіл засвідчують: тут не менше самородків, талантів, здібних юнаків та дівчат, аніж у містах.** Думаю, це реально — домогтися прийняття Верховною Радою закону про квоту в розмірі 10—15% на безкоштовну (державну) форму навчання саме для випускників сільських шкіл із незаможних родин, — сказав Богдан Губський.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

— Однак це питання потребує часу і зваженого підходу до визначення критеріїв відбору школярів — щоб уникнути фальсифікацій та корупції. Тут усе має бути чесно», — підкреслив депутат. А для мартинівських учнів та для їхньої директорки Ганни Лисенко він уже сьогодні привіз добру звістку: сільську школу невдовзі під'єднають до гілки газопроводу, і тоді найлютіші зимові морози тут будуть не страшні.

Варто зазначити, що Богдан Губський чимало робить і в окрузі, і на своєму безпосередньому робочому місці — в парламенті — саме для молодої генерації. Так, **він та його колеги активно працюють над низкою проектів законів України, які наразі мають першочергове значення.** Зокрема, готується закон про одноразову допомогу в разі народження дитини. Негативна демографічна ситуація, на думку нардепа, набуде позитивних тенденцій лише після прийняття конкретних законів. «Ми пропонуємо надавати кожній родині в разі народження дитини (незалежно від того, де це відбулося — в місті чи селі, в заможних батьків, чи таких, що терплять нестатки) одноразову грошову допомогу в розмірі двох прожиткових мінімумів (на сьогодні це становить 684 грн.)», — сказав Богдан Губський в інтерв'ю нашому кореспондентові.

Зустрічаючись з депутатом, люди не раз поверталися до наболілих питань газифікації сільських шкіл, дитсадків, будинків культури, приватних осель. Підсумовуючи цю тему, Богдан Губський сказав, що загалом по округу на газифікацію заплановано 1 млн. грн. коштів — і не на якийсь абстрактний період, а вже на цей рік. Не забуває він і про ремонт доріг в українській глибинці. Станом на 1 серпня за зверненням нардепа Б. Губського Службою автодоріг у Черкаській області було виконано робіт на суму 173 тис. грн. Звісно, ці гроші проблеми не зняли. Однак у багатьох селах людям уже не доведеться з настанням негоди тягати важкі кирзаки, а дітям дорогою до школи брьохатися в калюжах і баюрах.

Справді, округ підніс Богдану Губському цілий букет проблем. За два дні він побував у восьми селах і двох райцентрах. Там не платять субсидій, там спустили ставок і не стало в криницях води, там немає грошей, щоб закінчити до 1 вересня школу, там заборгували зарплату, там терміново потрібні ліки для ветерана...

«Я і не сподівався на прогулянковий характер поїздки, — сказав народний депутат наприкінці візиту на Черкащину. — Всі порушені питання взято до уваги. Вони будуть вивчені і значну їх частину буде вирішено».

Євген БРУСЛИНОВСЬКИЙ.
Черкаська область.

На знімку: директорка Мартинівської середньої школи (Канівський район) Ганна Лисенко дякує Богдану Губському за «теплий подарунок» — газифікацію школи. Але якби ж то це було єдиною проблемою...

НАМІРИ

«Шкільний автобус»

Так називається регіональна програма в Донецькій області. Депутати обласної ради мають намір винести її для обговорення на найближчій сесії.

Нині на заняття до шкіл необхідно доставляти щодня близько 12 тисяч учнів. Транспорт забезпечують місцеві сільгосппідприємства або спонсори. Підраховано, що за день вони долають шлях у 3200 кілометрів. Господарствам кожен такий рейс обходиться в 66 копійок на одного школяра в Олександрівському районі і по 2 гривні 40 копійок — у Краснолиманському. Всього затрати на перевезення учнів за рік становлять 2,9 мільйона гривень. З місцевих бюджетів ці витрати покриваються всього на чверть.

Проблема загостриться, коли в регіоні закриються 22 сільські школи. А отже, дітей треба буде підвозити до місця навчання в найближчі населені пункти. Для цього необхідно вишукувати кошти на придбання більш як 100 автобусів. В області розраховують на допомогу держави, **повідомляє Укрінформ.**

САМОВРЯДУВАННЯ

Дав слово — тримай

За даними луганської громадської організації «Регіон», за наказами виборців в області вже виконано робіт на загальну суму понад 10 млн. гривень. Коментуючи ці дані, медіа-група «Регіону» звертає увагу на те, що такий успіх багато в чому став можливий завдяки соціальним угодам, укладеним під час минулої виборчої кампанії з претендентами на депутатський мандат різних рівнів. Було підписано 537 тисяч таких договорів, куди внесено майже 190 проблемних питань. Найважливіші проблеми, на розв'язання яких і мають спрямувати свої зусилля депутати місцевих рад, — поліпшення якості медичного обслуговування, газифікація віддалених селищ і сіл, стабілізація комунального господарства, відродження обласного і місцевого виробництва, соціальний захист малозабезпечених верств населення тощо.

Слід зазначити, що коли підписували ці угоди під час передвиборної кампанії, ставлення до них було неоднозначне. І з боку декого із кандидатів, і з боку виборців. Аргументи проти такої агітації були цілком обгрунтовані: мине виборча кампанія, і всі ці гарно оформлені папірці, котрі, до речі, жодної юридичної сили не мають, буде забуто-покинуто, так само, як і передвиборні обіцянки.

Однак час від часу представники «Регіону», підсиливши свої делегації журналістами обласних засобів масової інформації, виїздять на місця і цікавляться, як іде виконання соціальних угод. Остання така зустріч відбулася в Алчевську.

Після отримання інформації про хід виконання наказів виборців представників ЗМІ повезли містом, щоб вони на власні очі могли переконатися у тому, як виконують побажання мешканців міста. Є зміни на краще.

Алла АНТИПОВА.

ФОТОФАКТ

Фото Володимира ТАРАСОВА (Укрінформ).

1233 книги, що належали відомому українському поету і публіцисту Петру Бибі, його родичі передали Національній парламентській бібліотеці.

АКТУАЛЬНО

Борги погашають

За останні дві декади заборгованість у зарплаті працівникам системи освіти України зменшилася майже у п'ять разів. Нині вона становить понад 4 млн. гривень.

За дорученням Президента України, уряд та органи влади на місцях вживають додаткових заходів із забезпечення вчасного фінансування відповідних видатків, погашення заборгованості у зарплаті освітянам, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

У КОМІТЕТАХ ВР

Модернізація військового бюджету

(Початок на 1-й стор.).

Голова бюджетного комітету Петро Порошенко висловився за істотне збільшення фінансування Збройних Сил, але щоб ці кошти не були витрачені, так би мовити, тільки на проїдання. Бо, по-перше, треба погасити заборгованість за раніше виконану модернізацію Збройних Сил, котра сягає 500 мільйонів гривень, а подруге, кошти обов'язково треба спрямувати на удосконалення технічної бази військових, навчання і тренування особового складу Збройних Сил. Саме це має стати пріоритетом для Міноборони на шляху відновлення довіри до військових з боку цивільного населення. Адже за рівнем довіри до армії можна оцінити рівень її боєздатності та професіоналізму.

Петро Порошенко впевнений, що в наступному бюджеті буде збільшено фінансування Збройних Сил. І не тільки за рахунок їх скорочення, хоча це теж важливо, а й за допомогою інвентаризації фінансування державних програм, реальних надходжень до бюджету дивідендів від державних підприємств і, головне, жорсткого контролю за цільовим використанням бюджетних коштів.

Дим і без вогню буває

(Початок на 1-й стор.).

Але якщо такий документ і надійде, про який інформують преса і телебачення і який нібито завізовано в Мін'юсті, долю його у Верховній Раді передбачити не важко.

По-перше, Закон «Про столицю України — місто-герой Київ», який приймався непросто, за всі ці роки підтвердив свою дієвість, забезпечуючи і політичну, і економічну стабільність у житті найбільшої громади країни. Звичайно, час не стоїть на місці, і все потребує вдосконалення.

По-друге, Україна підписала Європейську хартію про місцеве самоврядування, і дотримуватися її, повсякденно наповнювати практичним змістом — це і є той шлях, яким Україна просувається до Європейського союзу. Не випадково Президент останнім часом наполегливо закликає законодавців до розширення повноважень органів самоврядування, надання їм більших прав у розв'язанні життєво важливих справ для суспільства.

А коли йдеться, навпаки, про те, щоб на рівні такої великої громади, як київська, обмежити її права, — це не що інше, як приниження самого поняття місцевого самоврядування.

Звісно, під час розгляду цього питання народні депутати керуватимуться розумом, а не іншими критеріями, хоч би як цього декому хотілося.

У народі справедливо кажуть: диму без вогню не буває. Але коли саме той випадок, коли димить, а вогню не видно. Напевне, сили, які програли минулі вибори до парламенту та місцевих рад, у столиці не подолали чотиривідсоткового бар'єра, не здобули жодного місця у Київраді, мріють про реванш. Однак київська громада вже не раз демонструвала свою гідність. Отож вирішальне слово належатиме їй — і тепер, і в майбутньому.

Анатолій КАРАСЬ.

Наші двигуни піднімають іноземні літаки

Сьогодні у Підмосков'ї відкривається міжнародна авіавиставка «Цивільна авіація-2002». У ній беруть участь українські ВАТ «Мотор-Січ» та ЗМКБ «Прогрес» (Запоріжжя), які представляють авіадвигуни.

ВАТ «Мотор-Січ» — найбільше в Україні та Європі підприємство з виробництва авіадвигунів. За 85 років підприємством освоєно виробництво 55 типів і модифікацій газотурбінних двигунів для 61 виду літаків та вертольотів різного призначення. Продукція ВАТ експортується до 92 країн, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

АКТУАЛЬНО

За оргвисновками пішли позови

Трагедія на авіашоу у Львові сталася через численні порушення, які допустили організатори свята, військові, львівська влада, а також через помилку пілота. Такий попередній висновок зробила державна комісія. Її голова, секретар Ради національної безпеки й оборони України Євген Марчук під час зустрічі з Президентом України Леонідом Кучмою поінформував про це главу держави.

У свою чергу Президент України доручив до 15 вересня надати остаточні результати розслідування. А також розглянути доцільність створення єдиного органу з контролю, розслідування й відвернення авіакатастроф. Кабінет Міністрів має вжити заходів із врегулювання нормативної бази, яка стосується керування й регламентації польотів, а також підготувати й винести на розгляд Верховної Ради закон про авіацію.

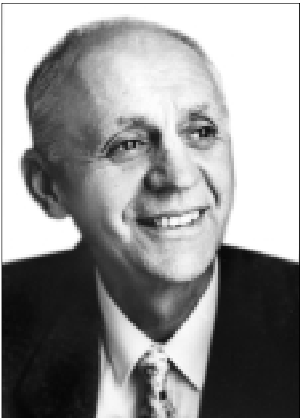
А тим часом батько одного з загиблих під час авіакатастрофи Стефан Козак має намір судитися з Міністерством оборони країни.

Можливо, позов буде поданий і Міністерству охорони здоров'я, а також Львівській облдержадміністрації.

До речі, до Львівського обласного суду вже надійшло кілька позовних заяв з вимогою матеріальної компенсації. Проте їх розглянуть лише після судового вироку за результатами розслідування державної слідчої комісії. Поки що родинам загиблих держава виділила по дві тисячі гривень на похорон, **інформує «Інтерфакс-Україна».**

ДО ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Мистецтво «Духовної спадщини»

24 серпня на Михайлівській площі столиці відбудеться святковий концерт «Класичне мистецтво — киянам». Інформаційним спонсором заходу виступає серед інших і газета Верховної Ради «Голос України».

Організатор та режисер-постановник свята заслужений діяч мистецтв України, директор — художній керівник Творчої вітальні майстрів оперного та балетного мистецтва «Духовна спадщина» імені Козловського В'ячеслав Медведєв розповідає:

— Творча вітальня, яка, до речі, є державною установою, організовує концерти майстрів опери та балету. Створено підприємство Київською міськдержадміністрацією у червні 2001 року.

Ініціатором концерту в День незалежності є ваш покірний слуга. Подібне свято музики, пісні й танцю «Духовна спадщина» проводила на День Києва.

У святі братимуть участь чимало колективів. Зокрема, дитяча школа мистецтв ім. Верриківського, хор ім. Майбороди Національної радіокомпанії України, український фольклорно-етнографічний ансамбль «Калина», Державний духовий оркестр України, Академія танцю України, струнний квартет солістів Національного ансамблю «Камерата»... А ще солісти Національної опери України Дмитро Гнатюк, Микола Шопша, Оксана Терещенко, Анжела Швачка, Ігор Барков...

Фінансову підтримку заходу забезпечує управління культури міськдержадміністрації. Але вона, на жаль, мізерна. Не вистачає грошей на оформлення сцени, немає можливості запросити артистів з інших міст, хоча достойних, самі розумієте, чимало...

Лілія ПРІЛЬ.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Вшановуючи пам'ять видатного вченого і державного діяча

Напередодні святкування Дня незалежності України в Києві в Палаці мистецтв «Український дім» з 20 по 25 серпня відбудеться виставка документальних фотографій, кінокадрів та книжок «Михайло Грушевський. Творчий спадок. Втілення задуму».

А у львівському видавництві «Світ» виходить перший том повного зібрання творів Михайла Грушевського, **інформує «Інтерфакс-Україна».**

Політиків поєднає футбол

До Дня незалежності України в Житомирі стартує фестиваль «Поліські ігри». Він триватиме із 17 по 24 серпня. У програмі — відкритий чемпіонат області з шахів, турніри з пляжного волейболу, настільного тенісу, вуличного баскетболу тощо.

Новий голова спорткомітету Житомирської міськради Юрій Панасюк сподівається, що футбольний матч команд облдержадміністрації та міськвиконкому стане «першою сходинкою порозуміння між житомирською владою».

Такий спортивно-розважальний марафон стартує в Житомирі вже вдруге. Його основна ідея — залучення молоді до проведення спортивних турнірів, популяризація спорту, здорового способу життя, **повідомляє УНІАН.**

СПОРТ

Свято прихильників «Металурга»

Учора на Фестивальній площі Запоріжжя відбулися урочистості з нагоди дебюту місцевого «Металурга» в офіційному європейському турнірі — розіграші Кубка УЄФА.

Прихильники футбольного клубу мали можливість зблизька познайомитися зі своїми улюбленцями та їхніми наставниками, поспілкуватися з ними, взяти автографи.

Чимало сюрпризів очікувало запоріжців, котрі взяли участь у святковій лотереї, — серед її призів були й квитки на матч між «Металургом» і мальтійською «Біркіркарою», що відбудеться завтра у Дніпропетровську.

Спорт і мистецтво були на святі нерозривні. Після того, як на площі відгарцювали з показовими виступами актори кінного театру, відбувся концерт артистів естради.

Залишається сподіватися, що після такого масштабного свята ідеєю регіонального патріотизму проймуться не лише уболівальники «Металурга», а й самі гравці команди, зокрема легіонери.

Олександр АБЛІЦОВ.

Запорізька область.

ФОТОФАКТ

В кафе «Українка», що в Богуславі на Київщині, відкрито кондитерський цех.

На знімку: бригадир кондитерів Ніна Кучма і кондитер Олена Бабенко з новою партією смачної продукції.

Фото Леоніда ДОБРОВОЛЬСЬКОГО (Укрінформ).

ОГОЛОШЕННЯ

У НОМЕР

■ *Судак*

Лицарський замок у Криму

Фото Андрія КАНИЩЕВА(Униан).

У Судаку, на території Генуезької фортеці, відбувся фестиваль історичної реконструкції «Лицарський замок», організаторами якого стали Сімферопольська і Київська федерації історичного фехтування. Впродовж трьох днів Генуезька фортеця перебувала в атмосфері та побуті середньовічної Європи. Майже 400 цінителів старовини з України і держав близького та далекого зарубіжжя відтворювали улюблену епоху в обладунках і костюмах лицарських часів. У рамках фестивалю пройшли масові баталії, кінні турніри, стрілецькі змагання і середньовічні бали. На території фортеці були розгорнуті ковальські, гончарні та ткацькі майстерні, виставки геральдики і зброї. У відбіркових боях до збірної України з історичного фехтування взяли участь більш як 50 осіб з різних міст України, **повідомляє інформагентство «Оглядач».**

■ *Чернівці*

Фото справжнє, паспорт — ні

Ще один вид кримінального бізнесу почав процвітати на Буковині — виготовлення фальшивих паспортів. Ціни кусаються: за підроблений документ «поліграфісти» беруть 1000—1200 доларів США.

Проте останнім часом у них з'явилися серйозні конкуренти у близькому зарубіжжі, зокрема в сусідній Молдові. Тут діють підпільні групи, які масово виготовляють фальшиві паспорти для тих, хто хоче нелегально виїхати на заробітки в країни Євросоюзу. Такса на них значно вища — 2000 «зелених», оскільки підробки якісніші.

Через це з боку Молдови спостерігається масовий наплив нелегалів. Днями на митному посту Мамалига в Чернівецькій області затримано групу осіб з підробленими румунськими паспортами. Оглядаючи документи, прикордонники помітили, що фотографії в них переклеєні. Особи власників підробок встановлюються, **повідомляє наш власний кореспондент Василь БАБУХ**.

■ *Рівне*

Щоб молоко було чисте

У кожного десятого із десяти тисяч дітей з найбільш забруднених сіл Сарненського району Рівненщини виявлено радіонуклідів в організмі більше гранично допустимого рівня. Причиною стало споживання забруднених ягід, грибів та молока.

Низька якість молока пояснюється браком чистих випасів для корів, а тому раціон худоби обмежується переважно травами лісового походження. За висновками вчених прийнято рішення запровадити адресне забезпечення приватних господарств комбікормами, мінерально-сольовими брикетами.

Близько восьмидесяти тонн цих радіопротекторів уже згодовано тваринам, а нинішнього року на сільські подвір'я надійде ще 24 тонни цінної добавки, **повідомляє Укрінформ.**

Політичний блок Віктора Ющенка «Наша Україна» висловлює глибоке співчуття голові Партії соціального захисту України Чечелю Миколі Йосиповичу у зв'язку з тяжкою втратою — смертю його матері

ЧЕЧЕЛЬ Тетяни Леонтіївни.

«Маяк» у морі реструктуризації. Штормить...

У СПЕЦІАЛЬНІЙ КОНТРОЛЬНІЙ КОМІСІЇ ВР

«Скільки вервечці не витися...» — ця народна мудрість не раз спадала на думку під час засідання Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради з питань приватизації. Слухалося питання про стан реструктуризації ВАТ «Завод «Маяк» та передачу до управління Міністерства охорони здоров'я будівлі й обладнання поліклініки ВАТ «Завод «Маяк». Власне, стан реструктуризації підприємства — лише тло гострої колізії. Тоді як головним і визначальним було — кому належатиме будівля та обладнання поліклініки.

Комісія заслухала аргументацію обох зацікавлених сторін, виступи і пояснення експертів, після чого одностайно прийняла ухвалу:

«1. Зобов'язати Фонд державного майна України, відповідно до законодавства, вирішити у процесі реструктуризації ВАТ «Завод «Маяк» питання передачі до сфери управління Міністерства охорони здоров'я України будівлю та обладнання поліклініки ВАТ «Завод «Маяк» за адресою — м. Київ, пр. Червоних козаків, 19.

2. Фонду державного майна України повідомити Спеціальній контрольній комісії про виконання доручення у вересні місяці поточного року».

Здавалось би, на цьому інтригу колізії вичерпано. Однак завод в особі його директора Олександра Перегудова та деякі інші, надто зацікавлені особи, вдалися до контрзаходів. Зокрема, завод подає до Господарського суду Києва позовну заяву, в якій просить «визнати договір оренди від 02.04.2001 р. № 18, підписаний представниками ВАТ «Завод «Маяк» та медико-санітарної частини «Маяк», неукладеним». Більше року договір був «укладеним», а тут раптом — «визнати неукладеним»! З якого дива? У позовній заяві зазначено, що договір начебто не містить «істотних умов, передбачених законами України для договорів даного типу».

Дивна річ! Невже заводські підписанти при укладанні договору не знали про це? Зазвичай, добре знали. Але тоді їх це не обходило, бо головним було одержувати орендну плату. Та ситуація різко змінилася, коли Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради з питань приватизації винесла ухвалу про передачу спірного об'єкта в управління Міністерства охорони здоров'я. Ось тут завод і його тіньові «доброзичливці» всерйоз сполошилися.

Що ж насправді бачиться за цим нервово-поспішним випадом? А ось що. У разі визнання орендного договору неукладеним ВАТ «Завод «Маяк» негайно зажадає виселення медичного колективу медико-санітарної частини з приміщення, яке він нині займає і яке завод, згідно з ухвалою Спецкомісії Верховної Ради, втрачає. А чи є у заводу «Маяк» насправді право на цю власність, яке він постійно декларує? І кому ж справді належить цей медичний заклад?.

Висхідним було рішення виконкому Мінської райради депутатів трудящих за № 352 від 26 вересня 1977 року, в якому зазначено: «З метою поліпшення медичного обслуговування населення і робітників промислових підприємств Мінського району організувати... самостійну поліклініку № 3 для дорослого населення». Завод «Маяк» зобов'язали бути генеральним замовником спорудження поліклініки. Відтак, за прийнятою у той час схемою, кошти центральних відомств та підприємств Мінського району направлялися й зосереджувалися на рахунку відділу капітального будівництва заводу. З нього й фінансувалося спорудження поліклініки, яке здійснював київський будівельно-монтажний трест № 1. Певні суми виділив і «Маяк». **Але ж фактично це були кошти союзного Міністерства промислових засобів зв'язку, інакше кажучи — державні кошти.**

Так лускає мильна булька тверджень керівництва ВАТ «Завод «Маяк», що, мовляв, будівля поліклініки споруджена за кошти заводу «Маяк».

На хапок...

У каламутний період масового пограбунку державного майна кожний хапав, що міг і скільки міг. Тож і керівництво заводу «Маяк» до переліку своїх об'єктів соціальної інфраструктури приписало й будівлю поліклініки. Ось так, «на хапок», завод «придбав» семиповерхову споруду, котру відтоді уперто називає своєю.

— Тому, що трапилося з будівлею поліклініки, мимоволі посприяли й ми, — пояснював головний лікар поліклініки Анатолій Костюченко на засіданні комісії. — Коли у 1986 році справили новосілля, то з поваги до найбільшого у районі заводу взяли назву — медико-санітарна частина «Маяк». **Ця суто символічна назва була згодом використана як привід для привласнення. Хоча ми не були і нині не є структурним підрозділом заводу «Маяк»...**

У листі директорів понад 40 підприємств району на ім'я голови держадміністрації Мінського (нині Оболонського) району Миколи Товкача зазначається: **«Медико-санітарна частина «Маяк» — це районний лікувальний заклад, який входить до структури лікувальних установ Мінського району м. Києва, є самостійним об'єктом господарської діяльності на правах юридичної особи...»**

Далі там же вказано, що оскільки завод підлягає приватизації, це ставить під загрозу існування даного лікувального закладу, а відтак — нині діючу систему організації медичної допомоги працюючому контингенту промислових підприємств Мінського району. Підписанти наполягали на вирішенні питання щодо «передачі будівлі поліклініки у комунальну власність району».

(Закінчення на 10-й стор.).

Мал. Сергія ТЕРЕЩЕНКА.

ІНІЦІАТИВИ

А вулиця–то пішохідна

Свого часу Чернівецька міськрада прийняла ухвалу про перетворення центральної міської вулиці Ольги Кобилянської на пішохідну. Однак багато недисциплінованих водіїв нехтували цим рішенням.

Днями зроблено другу спробу відновити попередній статус вулиці. Але тепер з порушниками не панькатимуться — якщо шофер пройдеться шляховим полотном, йому доведеться сплатити 50 гривень штрафу за шкоду, завдану архітектурним пам'яткам. Адже зона має історичну цінність. Одержані від штрафів кошти спрямовуватимуть на реставрацію будівель, узятих під державну охорону.

Василь БАБУХ.

КРИМІНАЛ

Запалала хата єгеря

Нині немає сумнівів у тому, що підпал вчинила чиясь рука: знайдено обприскувач, за допомогою якого зловмисник (чи зловмисники) полили бензином дах і стіни комишового будиночка, в якому мешкав разом із сім'єю інспектор Дунайського біосферного заповідника, що в Кілійському районі, Юрій Омельчук.

— Якби я не звик спати упівока, — каже він, — то не впевнений, що врятувалися б...

Вмить прокинувшись, Юрій Федорович разом з дружиною вивели з палаючої оселі дітей, винесли телевізор і швейну машину, на все інше впав палаючий дах. Пожежникам, що приїхали із значним запізненням, на попелищі вже не було що робити.

Браконьєри (а в тому, що це вони, в заповіднику ніхто не має сумніву) вирішили, певно, вчинити жорстокий самосуд, аби помститися за непримиренність Омельчука до губителів природи. Юрій Федорович, кращий інспектор заповідника, давно вже для них мов кістка у горлі. Ось і нещодавно здійснив кілька «гучних» затримок риболовів, які ловили здобич, застосовуючи електрострум.

Поки що інспектор та його сім'я оселилися в наметах — іншого житла в заповіднику немає. Колеги зібрали невелику суму грошей, аби Юрій Федорович міг хоча б закласти фундамент під новий будинок.

За фактом підпалу правоохоронні органи розпочали слідство. Чи ж знайдуть тих, хто мав би відповісти за замах на вбивство та відшкодувати збитки, завдані сім'ї Омельчуків?

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеська область.

Пісня лине через кордони

Житомирська міська хорова капела «Орея» знову визнана кращою на четвертому Міжнародному хоровому конкурсі в Німеччині.

До слова, навіть потрапити на творче змагання було непросто. Заявок надійшло півтори сотні. Після їх розгляду «Орея» одержала такого листа: «Ваш хор належить до шести ексклюзивних і запрошений до участі в конкурсі».

У категорії «А» треба було виконати хорову композицію, обов'язково включивши до неї твір Юзефа Свідера «Магніфікат». Тут житомиряни розділили друге місце зі шведським хором. А в категорії «Б», за програму фольк, «Ореї» не було рівних — перше місце. На думку самих хористів, перемогу здобули тому, що українська народна пісня славиться своєю мелодійністю та глибиною звучання. Тож і завоювала «Орея» приз слухацьких симпатій.

Треба визнати: у Європі житомирську хорову капелу знають краще, ніж у рідній Україні. Торік на міжнародному конкурсі в іншому німецькому місті вона також була першою. А список усіх творчих перемог у країнах Західної Європи був би надто довгим.

Під час останньої зарубіжної поїздки капела виступила також у Франції, де щорічний музичний фестиваль цього разу був присвячений українській музичній культурі. З хорів на нього запросили тільки житомирський. До речі, французи навіть створили клуб любителів хорового співу з промовистою назвою «Слухайте «Орею».

Група шанувальників з різних країн супроводжувала колектив під час його виступів у Франції та Німеччині. А коли було оголошено підсумки конкурсу, вони підняли українські прапори.

— Це була найбільш хвилююча мить, — зізналися художній керівник «Ореї» Сергій Адаменко та директор Олеся Хоптюк.

На жаль, «Орея» не може їздити на всі конкурси й фестивалі, на які одержує запрошення. Адже, участь у них здебільшого платна. Тому доводиться вибирати ті, де не треба робити вступного внеску. Або ризикувати, як було чотири роки тому перед конкурсом у Вернігероде. Заплатити треба було шість з половиною тисяч німецьких марок. Та гору над ваганнями взяла віра у власні сили, бо до гран-прі додавали десять тисяч марок. Тому їхали, щоб обов'язково перемогти. І після вручення головної нагороди над німецьким містом велично полинуло «Реве та стогне Дніпр широкий».

А серед мрій, які не збулися, — участь у Хоровій олімпіаді в Кореї. Хоч організатори, враховуючи наші реалії, погодилися взяти на себе 70 відсотків витрат, але й решта — 30 виявилися для «Ореї» непосильними.

Між іншим, після гран-прі у Вернігероде «Орея» безплатно записала за рубежем два компакт-диски. З такою умовою: на одному з них мають бути тільки українські твори. Там хочуть слухати наші пісні.

А тим, хто хоче слухати «Орею» в нас, залишається сподіватися, що капела таки зможе записати новий компакт, на якому будуть твори, що з'явилися в її репертуарі останнім часом.

Олексій КАВУН.

Житомир.

ФОТОФАКТ

Начальник автобази Віктор Рогоз тридцять років працює в Миколаївському морському порту, який відзначає своє 140-річчя.

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

Сидітимуть!

У Дніпропетровській області на терміни від 10 до 15 років позбавлення волі засуджено 6 із 19 членів банди грабіжників. У кримінальних справах брав участь колишній співробітник міліції, який давав для розбійних нападів міліцейську форму. Від їх рук постраждали понад 70 осіб. Суд, що тривав 11 місяців, визнав членів банди винними у скоєнні кількох тяжких злочинів, серед яких вбивства, розбійні напади тощо, **повідомляють «Українські новини».**

«Маяк» у морі реструктуризації. Штормить...

(Початок на 4-й стор.).

Поділяючи цю обгрунтовану стривоженість, Микола Товкач надсилає листа Київському голові Олександру Омельченку. У свою чергу, Олександр Омельченко, звертаючись до голови Фонду держмайна Олександра Бондаря, наголошує: **«Враховуючи, що будівля споруджена за рахунок коштів дольової участі у будівництві, вважаю за необхідне вирішити питання щодо вилучення будівлі медсанчастини «Маяк» по пр. Червоних козаків, 19 із статутного фонду ВАТ «Завод «Маяк» та передачі її до комунальної власності територіальної громади Оболонського району міста».**

Листи аналогічного змісту з району пішли також на адресу Президента Леоніда Кучми та Прем'єр-міністра Анатолія Кінаха. Відтак питання приналежності поліклініки перестало бути локальним і набуло громадського розголосу. Назрів майновий конфлікт.

Карусель на знемогу?

Вирішальне слово було за Фондом держмайна. Однак там не поспішали, бо до ситуації самі доклали руки. На це, зокрема, ясно вказано у доповідній записці Головного управління міськдержадміністрації з питань державної корпоративної власності на ім'я першого заступника голови Фонду держмайна Михайла Чечетова: **«При визначенні вартості цілісного майнового комплексу ВАТ «Завод «Маяк», на порушення вимог діючого законодавства, до статутного фонду товариства внесені — цілісний майновий комплекс охорони здоров'я (медчастина по вул. Червоних козаків, 19, та спорткомплекс по вул. Червонокозача, 8).**

Наказом від 12.05.1996 року за № 40-АТ Фондом було затверджено акт оцінки вартості цілісного майнового комплексу ВАТ «Завод «Маяк», що й стало «міною уповільненої дії».

У Фонді держмайна, як видно, не звикли визнавати свої помилки, а тим більше — оперативно їх виправляти. Принаймні в даному разі там зайняли позицію зволікання. Мовляв, ми не проти вилучення будівлі та майна медсанчастини «Маяк», але якщо проти цього не будуть заперечувати профільні підрозділи Кабміну. І закрутилася бюрократична «карусель»! Вочевидь — на знемогу. Тобто, побігаєте по інстанціях — самі відступитеся.

Однак шукачі правди не відступилися, тим паче, що **Мін'юст дав чітке роз'яснення: фонд уповноважений самостійно вирішити це питання, без будь-яких узгоджень з боку урядових структур...**

На засіданні Спеціальної контрольної комісії ВР з питань приватизації перший заступник голови Фонду держмайна Михайло Чечетов всупереч очевидному факту незаконного вписання до статутного фонду заводу будівлі та обладнання медчастини «Маяк», зайняв дивну позицію і навіть заявив, що йому телефонували з Москви і просили «не дать в обиду» колектив заводу. Під «обидой» розумілося вилучення медико-санітарної частини. А клопоталися, очевидно, ті, хто розраховує приватизувати «Маяк» разом з медчастиною, яка навряд чи буде потрібна новому господарю.

* * *

Коли писалися ці рядки, стало відомо, що Фонд державного майна України розпочав процедуру вилучення будівлі та обладнання поліклініки та передачі їх в управління Міністерства охорони здоров'я України.

Описана тяганина вочевидь виходить за межі локального майнового конфлікту. Вона показує, в якій спосіб часом ведеться в Україні боротьба за переділ, точніше — привласнення державного набутку. І яку позицію іноді займає Фонд держмайна.

Адже лише завдяки громадянському сумлінню багатьох киян та втручанню контрольної комісії Верховної Ради Фондові держмайна довелося розпочати процедуру вилучення та передачі поліклініки до Міністерства охорони здоров'я.

Іван ДМИТРЕНКО.

ПОВІДОМЛЯЄ МНС

Фото Сергія СВЄТЛИЦЬКОГО.

На вулицях Севастополя

■ З лікувальних закладів Львівської області виписано 6 осіб, котрі постраждали під час авіакатастрофи. На стаціонарному лікуванні ще перебуває 65 потерпілих, з них 12 дітей.

■ Психічно хворий мешканець Скадовська Херсонської області у приватному будинку начебто з метою самогубства відкрив газовий балон і запалив газ. Від вибуху постраждало 5 осіб, яких з опіками в тяжкому стані госпіталізовано до реанімаційного відділення районної лікарні.

■ Унаслідок необережного поводження з вогнем під час паління в будинку барачного типу в селищі Ямпіль Сумської області виникла пожежа. Знищено частину будівлі та дах. Загинуло 2 жінки. 15 мешканців відселено до готелю, гуртожитку чи родичів.

■ Пожежі сталися і на шахтах «Північна» в місті Дзержинську Донецької області та «Новодружеська» в місті Новодружеськ Луганської області. Цього часу на аварійних дільницях перебували гірники, яких терміново евакуювали. Жертв та потерпілих немає.

■ Два чоловіки, які самовільно видобували вугілля на непрацюючій шахті в місті Шахтарську Донецької області, загинули. Одного в тяжкому стані госпіталізовано до лікарні.

■ Тривають відновлювальні роботи з ліквідації наслідків березневого 2001 року катастрофічного паводку в Закарпатській області, там задіяно 204 рятувальники та 33 одиниці техніки МНС. А також — у Верховинському й Рожнятівському районах Івано-Франківської області, які постраждали від сильних дощів 17 липня та 10 серпня відповідно. Тут працює 117 рятувальників і 21 одиниця техніки Міністерства з питань надзвичайних ситуацій.

ОГОЛОШЕННЯ

Господарський суд Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1-а) порушив провадження у справі № 10/239 про неплатоспроможність відкритого акціонерного товариства «Полтаванафтопродукт» (36010, м. Полтава, вул. Половка, 62, код ЄДРПОУ 03362666, р/р 26001171575071 в ПРУ КБ «Приватбанк», МФО 331401).

Розпорядником майна призначено Дуденка А. Г.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Свідоцтво про реєстрацію об'єднання Київської міської організації Українського фізкультурно-спортивного товариства «Динамо» за № 0172-93 Г. О. від 14 квітня 1993 року вважати недійсним, в зв'язку з його втратою.

Повідомлення про доповнення порядку денного Загальних зборів засновників **ЗАТ «Перетворювач»**

(термін проведення 23/08/2002) наступними питаннями:

■ Звіт ревізійної комісії товариства.

■ Зміни та доповнення до Статуту товариства.

Довідки за телефоном (0612) 59-82-41.

АТЗТ «Полімер ПАП»

повідомляє про загальні збори акціонерів, які відбудуться 17 серпня 2002 р.

Порядок денний:

1. Річний звіт правління.
2. Різне.

Господарським судом Львівської області порушено справу про банкрутство за заявою ДПІ у Франківському районі м. Львова до:

Приватне підприємство «Містер Стас», справа № 7/74-36/179, юридична адреса — м. Львів, вул. Наукова, 62/207, фактичне місце знаходження — вул. Стуса, 57а, ЗКПО 22370789, поточні рахунки №№ 26000239284001, 261052392841О в ЗГРУ «Приватбанк», МФО 325321.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Градюка Олександра Івановича, який діє на підставі Ліцензії № 047778, виданої Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції України 19.10.01, місце проживання — м. Львів, вул. Золота, 5/26.

Господарський суд Львівської області приймає заяви кредиторів та санаторів протягом місяця з дня опублікування цього оголошення за адресою: 79010, м. Львів, вул. Личаківська, 81.

Господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ-27, вул. Куйбишева, 1-а) порушив справу № Б15/80/02 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Біно-технік», код ЄДРПОУ 30269531.

Адреса: 49027, м. Дніпропетровськ, вул. Жуковського, 31/13, р/р 26005310104501 в АКБ «Новий» м. Дніпропетровська, МФО 305062, ОКПО 30269531.

23 липня 2002 р. ухвалою господарського суду Дніпропетровської області був призначений розпорядник майна: Зосименко Олексій Євгенович, адреса: 49055, м. Дніпропетровськ, вул. Тітова, 13, кв. 6 (Ліцензія серія АА № 047582).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються в місячний термін з дня опублікування оголошення.

Хозяйственным судом АР Крым (95000, АР Крым, г. Симферополь, ул. К. Маркса, 19) возбуждено производство по Делу № 2-16/8069-2002 г. о банкротстве Фирмы «ЭДЕМ».

Идентификационный код № 24042552.

Юридический адрес: 97113, АР Крым, Симферопольський район, пгт. Молодежное, ул. Школьная, 3.

Р/счет № 2600138307001 в КРФ АКБ «Укрсоцбанк» г. Симферополь, МФО 324010.

Распорядителем имущества назначен Красов Олег Игоревич (Лицензия серия АА № 047663 от 24.06.2001 г.); 95000, г. Симферополь, Главпочтамт, а/я 111; тел. 8-(0652)-51-92-48.

Претензии кредиторов и зявления санаторов принимаются в течение одного месяца со дня опубликования объявления.

Господарський суд Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) ухвалою від 05.08.2002 р. порушив справу № Б-19/26-02 про банкрутство ТОВ фірма «Владі», ЄДРПОУ 21254414 (вул. Кузнечна, 7/13, м. Харків, р/р 26002259810000 у ХФ АКІБ «УкрСиббанк» ХРУ м. Харкова, МФО 351641). Розпорядник майна Князєв В. В. (ліц. № 249743 від 19.10.2001 р., ліц. № 000313 від 14.03.2000 р.). Претензії приймаються протягом місяця з дня публікації.

Господарський суд Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) ухвалою від 07.08.2002 р. порушив справу № 31/22-02 (9350/2-31) про банкрутство ПП «Леда», ЄДРПОУ 24143023 (вул. Сумська, 4, м. Мерефа, Харківський р-н, Харківська обл., р/р 26001346601 у філ. АБ «Енергобанк» м. Харкова, МФО 350448). Розпорядник майна Чаговець Т. П. (ліц. АА № 250135 від 04.12.2001 р., адреса: вул. Шекспіра, 10, к. 5а, м. Харків, 61145, тел.: 30-72-24).

---

15 вересня 2002 року об 11:00 год.

За адресою: м. Донецьк, вул. Університетська, 36-а, 3-й поверх —відбудуться Чергові збори акціонерів Закритого акціонерного товариства «Технологічний парк «ВУГЛЕМАШ».

Реєстрація акціонерів з 10:00 год.

Порядок денний.

1. Звіт Президента ЗАТ «ТП «ВУГЛЕМАШ» про виробничо-господарську діяльність Товариства за період липень 2001 р. — червень 2002 р.
2. Звіт Ревізійної комісії Товариства за період липень 2001 р. -червень 2002 р.
3. Затвердження річного звіту балансу Товариства та Основних напрямів діяльності Товариства 2002—2003 рр.
4. Внесення змін та доповнень до установчих документів Товариства.
5. Про укладення контракту з Президентом Товариства.
6. Про виплати дивідендів.

Для участі у Зборах акціонерам потрібно мати при собі документ, що посвідчує особу, представникам акціонерів-документ, що посвідчує особу, та доручення на право участі у Зборах.

СГВ кооператив «Конюшки», ідентифікаційний номер 03752344, повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом 2 місяців з дня публікації оголошення за адресою: 77036, с. Конюшки, Рогатинського району, Івано-Франківської області.

Дочірнє підприємство «Лентекс», код 25278162, повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: 02139, м. Київ, вул. Курнатовського, 15.

Господарський суд Миколаївської області Постановою від 30 липня 2002 року (справа № 14/176 визнав банкрутом та розпочав ліквідаційну процедуру ТОВ «Океан рем Транш», м. Миколаїв, Заводський майдан, 1, р/р № 26004310694 в МФ АО «Кредит Банк (Україна м. Миколаєва.

Ліквідатором призначено Томашевського О. О. (ліцензія Міністерства економіки України АА № 250051), к. т. 23-12-61.

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 діб з дня публікації оголошення.

Господарський суд Харківської області (61022, м. Харків, площа Свободи, 5, Держпром 8 під'їзд) постановою від 06.08.2002р. визнав банкрутом і ввів ліквідаційну процедуру в провадженні справи №Б-6429/2-25 про банкрутство ТОВ ВКФ «ПБЖ-1» (м. Харків, пр. Героїв Сталінграду, 6.103, р/р 26007301173 в ХОУ ВАТ «Державний Ощадний банк України», МФО 351823, код ЄДРПОУ 25191082). Ліквідатором призначено Костенко О. Г., ліцензія № 646 від 18.05.2001р. Мінекономіки України. Контактний тел. 199-690.

Господарський суд Луганської обл. (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3-а) порушив справу №9/89 б про банкрутство Малого колективного підприємства фірми «Транзіт-сервіс» юридична адреса: 93000, Луганська обл., м. Рубіжне, вул. Менделеєва,59, р/р 2600306000434 в ЛФ АКБ Правексбанк, МФО 304579, код 30008543.

Заяви кредиторів та санаторів приймаються господарським судом протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Які ж були ми молоді...

Днями в Москві відзначали 40-річчя першого у світі групового польоту космічних кораблів «Восток-3», яким керував Андріан Ніколаєв, і «Восток-4», за кермом якого був наш краянин Павло Попович.

Привітати космонавтів до Зоряного містечка, де розпочалися урочистості, прибули їхні друзі, земляки, дипломати Посольства України в Росії, товариші по загону космонавтів. Цілковитою несподіванкою для ювілярів стала поява у залі дівчат в українських національних строях. Пісенне привітання ансамблю «Гуцулочки» з Прикарпатського університету імені Василя Стефаника найбільше сподобалося космонавтам та їхнім гостям. Олександра Пастушенко, Наталя Вальчук, Зоряна Козина і керівник ансамблю Марія Клепар проспівали ті самі українські пісні, яким минулої п'ятниці аплодували в ресторані «Шинок» президенти України і Росії Леонід Кучма і Володимир Путін. І так само довго, як і в «Шинку», дівчат не відпускали із залу.

Нині урочистості з участю космонавтів, представників уряду Москви, Російського авіакосмічного агентства, Федерації космонавтики Росії, Російської академії космонавтики імені К. Ціолковського пройдуть у Центрі культури Збройних Сил РФ.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

Москва.

Буря гряне в листопаді?

Заручившись підтримкою більшості американців, 69 відсотків яких віддають перевагу військовому способу розв'язання «іракської проблеми», Сполучені Штати готуються здійснити свої погрози щодо повалення режиму Саддама Хусейна.

Флот США звернувся із запитом про фрахт двох великих суден трейлерного завантаження, аналогічних тим, що використовувалися під час підготовки «Бурі в пустелі» 1991 року. Цього разу місцем призначення знову було вказано регіон Перської затоки. Крім того, міністерство оборони США уклало контракт з американським відділенням великого перевізника — компанії «Maersk» про фрахт восьми суден для перевезення військових вантажів.

Для атаки на Ірак американці мають намір використати аеропорти низки арабських держав, про що з посиланням на дипломатичні джерела в Лівані в понеділок повідомило арабське видання «An Nahar». Згідно з його версією, президент США збирається розпочати воєнні дії проти Іраку в січні 2003 року, після проведення в листопаді виборів до Конгресу.

Попри заклики американського генералітету розпочати акцію вже в листопаді—грудні цього року, Джордж Буш заявив, що «не має плану можливої воєнної операції проти Багдада» і не може назвати точну дату її початку.

Немає твердої одностайності й серед пересічних американських громадян. Як стверджують соціологи, беззастережна підтримка народу під час здійснення антиіракської акції аж ніяк не гарантована: значна частина прихильників вторгнення готова відмовитися від своєї думки в разі, якщо дії США не зустрінуть підтримки союзників або якщо участь Америки у воєнних діях призведе до людських втрат з її боку. А в даному разі ні першого, ні другого не уникнути.

Фото АП.

Паводок, що обрушився на Європу, дійшов до Праги. Очікують затоплення історичного центру міста. Ще в понеділок увечері міська влада почала вивозити з небезпечних районів людей, в яких проживало близько 50 тис. осіб. Залишили центр міста і брати наші менші: Празький зоопарк здійснив евакуацію тварин. Прем'єр-міністр Чехії Владимир Шпідла оголосив надзвичайний стан у п'яти краях держави. За останніми даними, тут через паводок уже загинуло сім осіб. Не менш складна ситуація зберігається в Австрії, Німеччині та Угорщині.

На знімку: такий вигляд нині має Чеський Крумлов — місто, чиї архітектурні пам'ятки перебувають під охороною ЮНЕСКО і за своїм значенням поступаються лише старій Празі.

І вовки ситі, і «капуста» ціла

«ГУ» писав про конкурс молодих виконавців «Нова хвиля», що пройшов у Юрмалі. Конкурсанти роз'їхалися, а «хвилі» все бушують...

Центр держмови Латвійської Республіки оштрафував на 50 латів (438,6 гривні) Марка Дубовського — президента фірми «Dzintara disks», яка організувала цей міжнародний конкурс. Його вина — у відсутності перекладу на латиську текстів російською або англійською мовами. Втім, під час конкурсу траплялися й латиські украплення, хоча єдиний учасник від Латвії співав англійською і взяв англійський-таки псевдонім Jay Stever.

Рішення можна було спробувати оскаржити, але М. Дубовський заявив:

— Я законослухняний громадянин, тому з буквою закону маю бути в злагоді. А ця буква диктує: якщо захід, в якому беруть участь іноземці, відбувається на території Латвії, його мають проводити щонайменше ще однією мовою — державною. Тому я заплатив 50 латів. Проте хочу зауважити: ми організували конкурс для ефіру на ГРТ, транслювався він і на Латвійському державному телебаченні. І саме там могли б зробити або закадровий переклад, або переклад у вигляді титрів. І тоді всі були б задоволені. А поставити на самому концерті другого диктора — означає згаяти час, і жоден телеканал світу не піде на те, щоб збільшити вдвічі обсяг мовлення задля мови...

Ніхто із глядачів, однак, не висунув претензій. А один з організаторів конкурсу, член журі, депутат парламенту і колишній міністр культури Раймонд Паулс вважає, що штраф накладено законно, проте треба бути послідовним і карати всіх, хто проводить заходи іншими мовами. «Чи покарав хтось Джо Кокера за те, що він у Латвії співав англійською?» — риторично запитав Р. Паулс.

Ні Кокера, ні інших англомовних артистів ніколи не карали. А фестиваль гумору «More smeha» (sic!), організований тим самим М. Дубовським, оштрафували. Не допомогли пояснення, що гумор Михайла Жванецького чи Михайла Задорнова, котрий мешкає в Юрмалі, буде просто незрозумілий при перекладі на латиську.

До речі, в жовтні відбудеться черговий фестиваль «More smeha», і організатори вже передбачили в кошторисі штраф «за мову». Чому б і не передбачити зайві 50 латів, якщо квитки на «Нову хвилю», наприклад, коштували до 60?

А так усі вдоволені: законодавці і чиновники, котрі охороняють букву закону, й організатори, які збирають повні зали, не кажучи вже про шановану публіку.

Володимир СТРОЙ.

Рига.

Фіделеві — 76

Учора президентові Острова Свободи Фіделеві Кастро виповнилося 76 років. Кажуть, попри свій вік іменинник почувається чудово і на здоров'я не скаржиться. Фідель уже 43 роки керує Кубою і, як і раніше, має незаперечний політичний вплив, усупереч дещо несприятливому для цього фону. Та, схоже, ні економічна криза, ні недавній внутріполітичний розкол не вплинули на популярність лідера однієї з останніх комуністичних держав.

Фото РЕЙТЕР.

Більше претендентів — менше марок

Німеччина погодилася виплатити грошові компенсації українцям, яких під час другої світової війни було примусово вивезено до країн Балтії. Партнер німецького федерального фонду «Пам'ять. Відповідальність. Майбутнє» — Український національний фонд «Взаєморозуміння та примирення» поки що не може назвати конкретну кількість громадян України, котрі можуть претендувати на ці виплати. Водночас, як повідомляє «Радіо Свобода», виокремлюючи цю групу претендентів на компенсації, Німеччина не виділяє додаткових коштів для виплат остарбайтерам. Через це сума компенсації, ймовірно, значно зменшиться.

ХРОНІКА. ФАКТИ. ПОДІЇ

■ *Газа*

Інтифада триватиме

Представник терористичного угруповання ХАМАС заявив на нараді представників 13 палестинських партій, що його організація і далі вестиме збройну боротьбу на території Ізраїлю. Дехто з палестинських лідерів висловився за призупинення терактів. Тим часом ізраїльський військовий суд постановив, що родичів палестинців, яких підозрюють у належності до екстремістських організацій, слід вислати із Західного берега Йордану до сектора Газа.

■ *Тель-Авів*

Війна з'їдає зарплати

В Ізраїлі пройшов найбільший тригодинний страйк держслужбовців, у якому взяли участь сотні тисяч людей. Не працювали державні радіо і телебачення, зупинилися потяги, були затримані авіарейси. Держслужбовці вимагали збільшення зарплат у зв'язку із зростанням інфляції. Цей страйк — перша із акцій протесту, які плановано провести у відповідь на запровадження урядом заходів суворої економії.

■ *Кишинів*

Десантника затримали

У Молдові затримано молодика, якого підозрюють в обстрілі будинку президента. Затриманий стверджує, що діяв з хуліганських міркувань і в такий спосіб відзначав 2 серпня День десантника.

■ *Копенгаген*

Кавказ як привід для занепокоєння

Керівництво ЄС висловило занепокоєння у зв'язку з напруженістю на російсько-грузинському кордоні й закликало обидві сторони виявити стриманість і дотримуватися своїх міжнародних зобов'язань, «включаючи територіальну цілісність усіх країн регіону», йдеться в заяві головуючої в Євросоюзі Данії.

■ *Вашингтон*

Антитерористичні корективи

Президент США Джордж Буш має намір переглянути заплановані раніше асигнування в 5,1 млрд. доларів на боротьбу з тероризмом. Частину цих коштів Конгрес планує спрямувати на розв'язання завдань, не пов'язаних з внутрішньою безпекою. Тим часом Мін'юст США з міркувань безпеки робить жорсткішими правила в'їзду для іноземців. Так, з 11 вересня вихідці з мусульманських країн і країн Близького Сходу при в'їзді до США змушені будуть фотографуватися і проходити процедуру дактилоскопіювання.

■ *Махачкала*

Викрадено нідерландця

У Дагестані викрадено главу місії організації «Лікарі без кордонів» 32-річного підданого Нідерландів Аріона Еркеля. Жодних вимог від викрадачів поки що не надходило. За підозрою у викраденні затримано особистого водія Еркеля.

■ *Бухарест*

Жертви торнадо

П'ять осіб загинуло, десятки дістали поранення, багато пропало безвісти внаслідок двох смерчів, що пронеслися пізно ввечері в понеділок з інтервалом у півтори години над територією Румунії в зоні нижнього Дунаю. В епіцентрі найсильнішого вихору опинився автобус з людьми, а в смузі руху торнадо — понад 300 будинків.

ФОТОФАКТ

Ізраїльські солдати змусили цих родичів бойовика ХАМАС, який убив двох і поранив 18 ізраїльтян, залишити свій дім у містечку неподалік Хеврона.

Фото АП.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Поїхати і не повернутися, або У найми на той світ

РАБСИЛА

Нещодавно у Дніпропетровську СБУ разом із слідчим управлінням та управлінням карного розшуку УМВС в області розкрили і затримали злочинну групу, котра вербувала наших дівчат та жінок у будинки розпусти в Об'єднані Арабські Емірати. На кожній бідоласі, що потрапляла в бордель, заробляли по дві тисячі доларів. І встигли переправити «за призначенням» більш як п'ятнадцять українок віком від 16 до 30 років. Слідство, власне, тепер з'ясовує остаточну цифру проданих тільки з Дніпропетровщини за рубіж наймичок «з метою їх подальшої сексуальної експлуатації».

Стверджують, що це чи не вперше в Україні спіймано на гарячому «компанію», котра спеціалізувалася на такому жахливому промислі. Себто з усіма доказами, що жінок заманювали в пастку і справді продавали в рабство. Без будь-яких потім прав на захист своєї людської гідності. Як і без будь-яких змог на порятунок.

Торік з України було «завербовано» не менш як 120 тисяч жінок та дівчат, а всього за останні роки — понад 450 тисяч. Є ось такі цифри, котрі і тепер намагаються не розголошувати. А в борделях таких країн, як Туреччина, Об'єднані Арабські Емірати, а також Італія, Греція та Іспанія вже 7 — 11 відсотків проституток — наші жінки.

Співробітники дніпропетровських управлінь СБУ і МВС справді заслуговують на захоплення. Знешкодити групу, котра налагодила експорт-потік рабинь любові і втіх да закордону, — справа воістину нелегка. Та ще складніше буває довести злочин неспростовними доказами, щоб у суді справа не «розсипалася».

Отже, цього разу відправку чергової партії дівчат зупинено безпосередньо на залізничному вокзалі Дніпропетровська, і є всі ознаки та підстави стверджувати, що людей було призначено на продаж. Відомі і замовник, і посередник, котрий чекав на «товар» у Москві, та й дочекався...

Як це вдалося, слідчі нині не розголошують, бо мають право на свої професійні секрети. А як виникла група, котру розвінчали і зловили, розповісти можна.

«Дати собі раду»

Жила-була у Дніпропетровську молода жінка в розквіті віку і снаги — тридцятилітня Олена. Сталося так, що вона тут, удома, кілька років поспіль чи то забажала, чи мусила жити за рахунок того, що пропонувала себе багатим клієнтам. Хоча насамперед таки тому, що свого часу влаштуватися на роботу за спеціальністю не змогла, а перебиватися нікчемними заробітками, за які ні одягнутися як слід, ні поїсти досхочу, — то було не для неї. Отже, вона навіть не вагалася. Тепер заявляє, що для більшості молодих дівчат у нас це нині єдина дорога і єдина можливість «дати собі раду»...

▼ А рік тому Олена, катастрофічно втрачаючи вдома жаданий попит на себе, тим паче щедрих клієнтів, подалася шукати свого «жіночого щастя» до Москви. Ось там і зустріла несподівано респектабельну Наталію, весь вигляд якої та спосіб життя говорили про те, що та купається в розкошах. Цим і спокусилася провінціалка. Вирішила, що з такою подругою не пропаде. І справді, швидко отримала від неї пропозицію. Неждану, правда, але... Москвичка запропонувала гості вертатися додому та братися там за вербування дівчат «відповідного віку та відповідної зовнішності» для виїзду за рубіж як проституток. Так-так, хай не дивується — потрібні саме охочі працювати в арабських «гаремах». Майже Роксоланами! Замовник, мовляв, — в Арабських Еміратах, а в Москві є бідові хлопці, котрі з цим замовником «налагодили зв'язки». Платять, дай, Боже, кожному! А від Олени вимагається «дрібниця» — підшукувати претенденток. Наталія потім сама приїде, відбере достойних та переправить до Москви. Годиться?

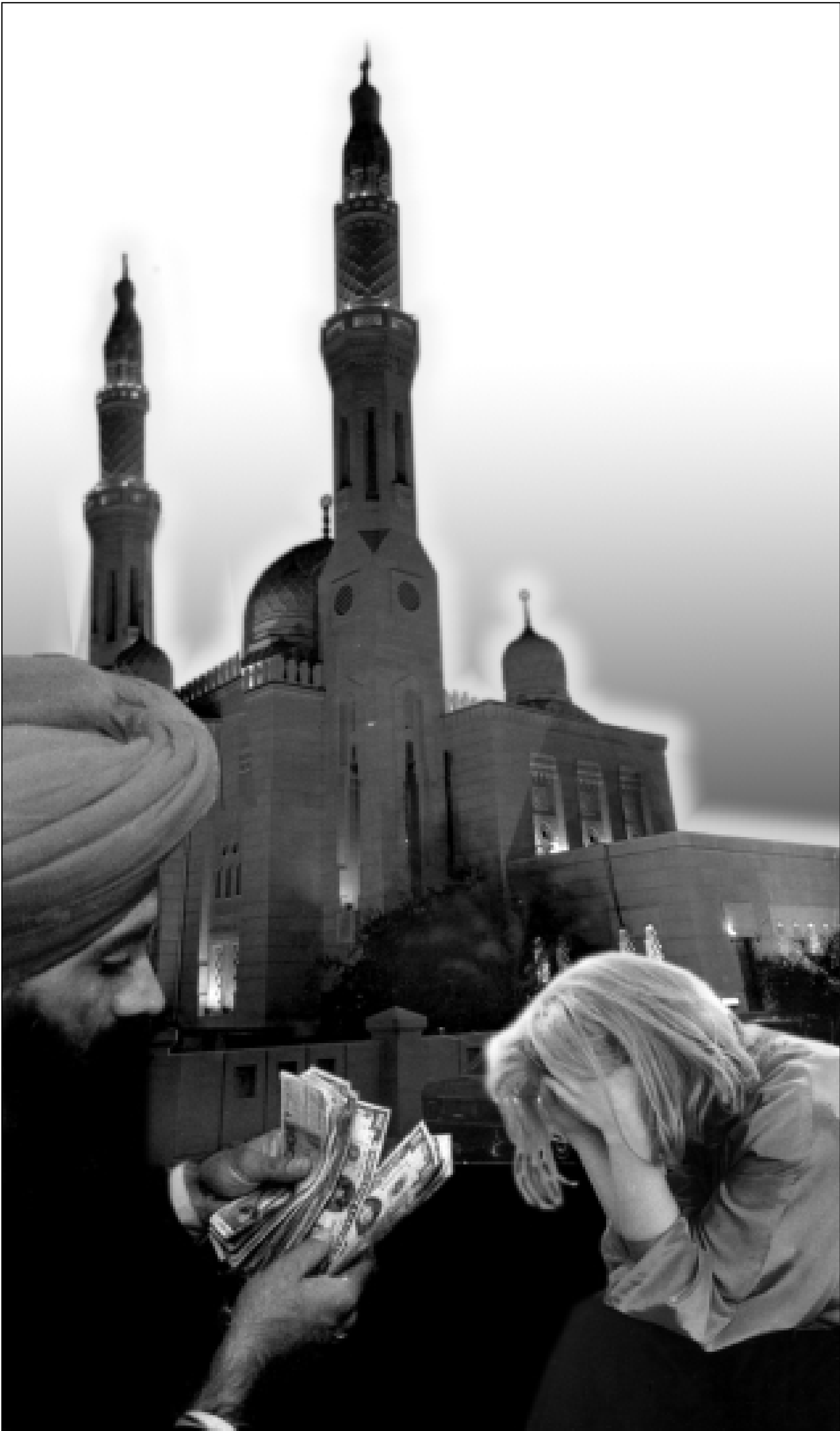
— І не бійся, і не вагайся, — заспокоїла москвичка свою нову компаньйонку, — ти в нашій схемі — завжди крайня і нічим не ризикуєш...

Заспокоювала, певно, не випадково. Олена знала, звичайно, що виїжджати за кордон на заробітки бажаючих у нас нині більше, ніж треба. Але ж приваблюють їх оголошення-ми передусім про сільгоспроботи чи бодай «домогосподарками» в пристойних сім'ях. З прозорими натяками запрошення також трапляються, та щоб ось так відверто в будинки розпусти працювати — такого Олена ще не чула. То на цей рахунок москвичка аж здивувалася, що Олена «так відстала від життя». Хіба, мовляв, більшість жінок та дівчат, які відгукуються на запросини, не здогадуються, що насправді там на них чекає? Та здогадуються і навіть знають — і прикидатися тут не варто. Бо якщо проституція давно вже стала «професією» в рідній державі, чом би нею не скористатися там, де платять набагато більше?! Олена одержала й першу інструкцію: головне, переконувати ймовірних претенденток, що їм лише два-три роки доведеться потерпіти в іноземних будинках розпусти, натомість озолотяться на все майбутнє життя. І що умови для роботи там значно комфортніші, ніж у нас...

Вибраковка

А що все обернеться інакше, про це треба мовчати. Слідство володіє такою інформацією: на утримання придбаних «рабинь» хазяї-сутенери і не збираються надміру витрачатися, а ось повернути сплачені за них гроші дівчата мають сторицею. А що голодні — не біда. Натомість обслужити за добу півтора-два десятки арабів — як наче норма, котра й виправдовуватиме витрати. І ніяких відмовлянь чи заперечень, інакше неминуче покарання у вигляді фізичних тортур. Отож прав жодних, як і контрактів, хіба не знали? Це було обумовлено з тими, хто «вербував»!

Лише від «роботодавців» дівчата, власне, дізнаються, що їх продано-куплено, причому на невизначені терміни. До того часу, точніше, до якого задовольнятимуть тамтешніх чоловіків. А тоді їх, «відпрацьованих», просто виженуть-викинуть геть на вулицю як непотріб, оскільки ніяких документів постачальники «товару» на жінок з Росії, України, Молдови та Білорусі надавати не зобов'язані і, звичайно, не надають. Є лише одна можливість достроково звільнитися: захворіти на венеричну заразу чи СНІД, після чого настає моментальна «вибраковка». Для полонянок тоді закінчується одне страхіття і починається інше. Спроба втекти чи й сама втеча карається немилосердно: дістає замовлення «пропустити» за вечірку численне товариство. Така наука не забувається потім до кінця короткого віку.

Колаж Юлії ЄФІМОВОЇ.

Середовище, де водяться підходящі дівчата

А тепер про головне. Про те, як Олена діяла, аби агітувати землячок у сексуальне рабство. У великих містах на кшталт Дніпропетровська їй ради ли працювати з контингентом юних, але вже досвідчених проституток. Їх бо ж вистачає, і є серед них такі, які ще можуть послужити і в заморських борделях. Справа в тім, що — це, аби ви знали, за спостереженнями «бізнесменів» від торгівлі людьми — у великих містах в повії «записуються» переважно або непрацевлаштовані випускниці шкіл, коледжів, гімназій, а також академій, університетів та інших вузів, або й ті, кому хоч і пощастило знайти роботу в престижних приватних фірмах, але там добрі гроші платять лише зговірливим. Світ, виявляється, обізнаний, що Україна належить до «диких», «нецивілізованих» держав, в яких сексуальні домагання за місцем роботи не переслідуються законом. Знають іноземні замовники «товару» і те, що саме в великих містах нашої країни розбещеність зросла, як на дріжджах, і цим треба користуватися. У цьому, мовляв, середовищі і водяться підходящі дівчата, котрі найслухняніше сприймають пропозиції «продовжити свою кар'єру» в «набагато щедрішому тому світі». Для них «паморочливі репортажі з того світу» — як бальзам на душу. Не ловиш гав і хапай тепленькими...

У невеличких містах та містечках і, особливо, в селах та селищах «вербувальниця» принципово і стратегічно орієнтувалася на інший контингент. Тут для неї невичерпним джерелом були прошарки найбідніших родин. Образлива і принизлива бідність, до якої багато хто в нас ще й досі не може звикнути, страшна саме тим, що змушує і в зашморг лізти, не те що поїхати туди, звідки можна і не повернутися. Психологічно важко змиритися зі своїм становищем тим, хто ще недавно нічим від інших не відрізнявся, а сьогодні опинився серед тих, кому не пощастило. Але торговці «живим товаром» чудово знають, що саме в невеликих населених пунктах України бідність сягнула критичних меж. Вони добре розуміються і на характерах наших юних дівчат та молодих жінок, котрі дуже вірять і сподіваються, ладні вірити та сподіватися, що задля достатку та благополуччя варто трохи потерпіти. І що мине небагато часу, повернуться «з того світу» вони цілими та неушкодженими, заможними та багатими. І що можна буде потім усе це забути як страхітливий сон, а вдома ніхто ніколи не дізнається, якою ціною дісталися їм статки і гроші.

Чому наша держава перетворилася на постачальника ледве не єдиного свого «конкурентоспроможного» товару у вигляді принадних жіночих тіл, сумніватися не доводиться. Одній з тих, кого продала в неволю знешкоджена дніпропетровською міліцією група, дивом удалося втекти з пекла і дістатися додому. Є коротенький відеозапис її сповіді. Починається вона такими словами:

— Я все розуміла і передчувала, хоч усіх розмірів жаху й не уявляла. Але я не мала чим годувати свою дитину...

Все! Крапка! Бо що тут ще сказати чи додати?

За концепцією Катерини

Але є що. Коли цей матеріал я підготував до друку, про всяк випадок вирішив звірити його з знайомих юристів. А вони раптом сказали, що я не володію ситуацією і тому помилився «концептуально». Насправді дніпропетровське затримання на гарячому продавців у рабство наших жінок не перше і аж ніяк не єдине. Навпаки, за останні три роки в Україні порушено не менш як 125 кримінальних справ, так чи інакше пов'язаних із «незаконним працевлаштуванням вітчизняних громадян за рубежем». І це набагато більше, ніж у будь-якій іншій країні світу. Правда, фактів такого неприхованого продажу, як у цьому разі, досі наче не простежувалося, але суті це майже не міняє. За постачання безправних рабів ділки отримували винагороди, а рабство будь-яке є рабство...

Так тоді й поготів «концептуально» все правильно і лише підтверджує, в якій ганьбі по вуха опинилася Україна, якщо торгівля «живим товаром», а разом з ним і цнотою, молодістю та любов'ю, для неї стала такою масовою, хіба не так? Адже торгівля жінками чи дівчатами, котрі для рідної Батьківщини мають народжувати дітей — це кінець світу на початку третього тисячоліття людської цивілізації. Бо зводить зі світу всю націю, її генофонд і прийдешнє, як наче на цьому нам з вами вже й немає місця під сонцем.

О Боже мій милий, за що ти, як запитував ще Тарас Шевченко, нас караєш? Його чорноброва Катерина знайшла, що шукала: «...дунув вітер понад ставом — і сліду не стало...».

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровськ.

На воді, та без води

опинився 230-тисячний Кременчук у літню спеку

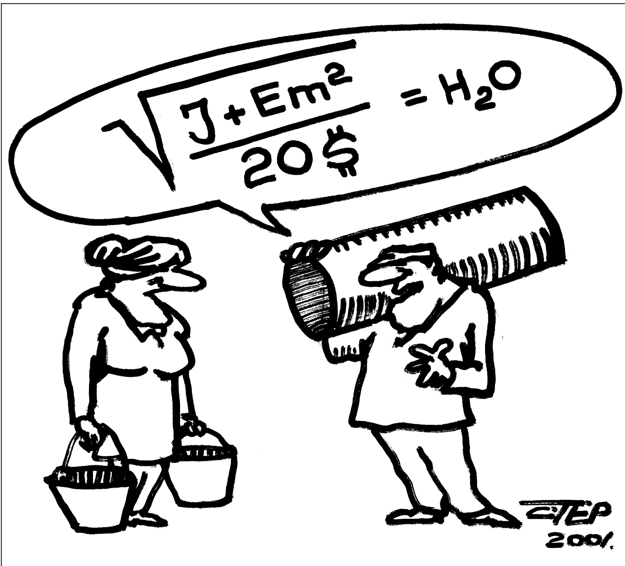
ПРОБЛЕМА

Другий рік поспіль, практично день у день, перед кременчужанами гостро постає проблема погіршення якості питної води. Цього літа показники знизилися настільки, що головний державний санітарний лікар міста Віктор Акімов своїм приписом заборонив уживати воду, що централізовано подається КП «Кременчукводоканал», для пиття та приготування їжі. До речі, «Голос України» інформував читачів про цю надзвичайну подію.

Вода неприємно запахла ще на початку липня. Затим у Дніпрі почався мор риби. Згодом із кранів потекла рудого кольору рідина, яку і водою не назвати. Люди занепокоїлись і стали ремствувати. Міська влада мовчала і трималася до останнього — мабуть, уже й тому, що і сама толком не могла пояснити, в чому ж таки причина біди, а відтак щось ефективне їй протиставити. Чергові санітарно-хімічні аналізи проб води виявилися вкрай поганими. Далі дівatись було вже нікуди, і головного санлікаря підтримали в мерії на засіданні комісії з питань надзвичайних ситуацій та техногенно-екологічної безпеки. Було терміново вироблено низку авральних заходів: усіх керівників підприємств зобов'язано розвозити воду в дитячі садки та лікарні, населенню рекомендували брати її з колодязів, попередньо обстежених співробітниками міськСЕС, а водопровідною користуватись виключно для технічних потреб. Біля водовозок, які стали курсувати містом, вишикувалися довжелезні черги.

Як і ведеться за подібних ситуацій, усі стали висувати версії надзвичайної події. Розхожою стала та, начебто якусь хімічну гидоту скинули в Дніпро черкаські підприємства. Але комісія не виявила в акваторії ніяких видимих скидів та змін колірності води. До того ж черкаські санлікарі повідомили, що ніяких викидів у ріку в місті не здійснювалося. Проста і зручна версія відпала.

Дедалі ясніше ставало, що все значно гірше, бо йдеться про екологічну катастрофу далеко не містечкового масштабу. І що їй протиставити, ніхто до пуття не знав. Місцеві екологи схильні вважати винуватцем гниття води синьо-зелені водорості, які за сильної спеки активно розмножуються, цвітуть, відмирають і гниють. Під час обльоту Кременчуцького водосховища фахівці зафіксували кілька великих добре помітних на водній поверхні водоростевих плям. Процес гниття потребує кисню, тож його кількість у воді катастрофічно зменшується. Від усіх цих змін вода стає просто гидотною. Можна припустити, що так триватиме доти, доки не спаде спека.

Мал. Сергія ТЕРЕЩЕНКА.

До того ж, на думку вчених, водозабір міськводоканалу розташований не надто вдало — у тихій застійній воді, де оті водорості і розмножуються з шаленою швидкістю. Ще минулого року спеціалісти Українського НДІ екологічних проблем рекомендували перенести водозабір в інше місце, та справа ця недешева. Можна розчистити водний прорізь, але, знову ж таки, де взяти гроші? Міський голова Микола Глухов уже ноги в Києві оббив, щоб вибити обіцяні Кременчуку 2 млн. грн. з резервного фонду на розв'язання проблем питної води, та віз ще з місця не зрушив. Навіть 25 тис. грн. на проведення досліджень з Полтави «видавлювали» заледве не всім міським людом.

Тим часом Дніпро тяжко хворіє і вже не може сам себе лікувати. Досить відчутно погіршують ситуацію інтенсивна робота водосховища і КремГЕС. Від чого у річковій воді з'являється надлишок заліза, а в питній знайшли марганець, причому значно більше норми. Марганець надає воді неприємного коричнево-червоного кольору, погіршує її смак, а від контакту з хлором, яким її дезінфікують, утворюється ще й бридкий запах. Отож, куди не кинь — всюди клин. Єдине, чим можуть утішатися кременчужани, так це тим, що купання на міських пляжах доки не заборонене, хоч і не рекомендоване. І ще тим, що на час дії постанови про заборону вживання для пиття і приготування їжі водозабірної води всі без винятку абоненти сплатять на 20% менше, ніж передбачено тарифом.

Григорій ГРИНЬ.
Полтавська область.

РОЗМОВА НА ТЕМУ

Ліцензію! Ліцензію!

Вельмишановний Голово Верховної Ради України! Вельмишановна редакціє! Кабмін затвердив програму державних гарантій надання громадянам України безплатної медичної допомоги. Здавалося б, держава не залишає цього питання без уваги. Чому ж тоді наша медицина не відповідає уявленням ані про безплатну, ані про платну? Судіть самі. Безплатна медицина, за визначенням, — це меддопомога, що надається громадянам безплатно. Скільком громадянам у 2001 році її справді було надано без витрат з їхнього боку?.. Платні послуги надають заклади, котрі повинні мати ліцензії на підприємницьку діяльність. Скільки громадян, які заплатили гроші, бачили ці ліцензії? Одиниці. Зрештою, у нас є люди, які готові платити, та вони мають бути впевнені у якості послуг.

А. ШУСТОВ.
смт Симеїз,
Крим.

Погано медикам — погано всім

(Із заяви президії ЦК профспілки працівників охорони здоров'я України)

Шановний Леоніде Даниловичу! Галузь перебуває у критичному стані через вкрай обмежене фінансування системи охорони здоров'я та принизливо низький рівень оплати праці. Уряд не виконує зобов'язань про підвищення посадових окладів в медичній галузі до рівня середньої заробітної плати в промисловості та надання інших гарантій. Медиків обурює така оцінка їх праці. Якщо 10 років тому оплата праці лікарів майже в 6 разів перевищувала прожитковий мінімум працездатного населення, то сьогодні вона значно нижча від рівня, гарантованого чинним законодавством. Все це призводить до зубожіння та зростання кількості малозабезпечених сімей медиків, втрати професіоналізму.

Т. КАЗАРІНА, голова ЦК профспілки та 26 підписів членів президії.

Гірких пілюль уже задосить

Замість коментаря

Медицина — це рвана рана, хворий мозоль, головний біль, відкритий перелом та що там ще... Звичайний випадок, коли редакція отримує одночасно кілька листів на одну й ту саму тему. Так і тепер. Ось вони, про медицину, про яку, щоправда, найчастіше говорять зі зморщеним лобом та зведеними бровами. Автор звернення («Ліцензію! Ліцензію!») із песимістичною категоричністю вважає, що вітчизняна медицина «не відповідає уявленням ані про безплатну, ані про платну». «Наїздів» від тих, хто скептично ставиться до перемін в охороні здоров'я, дуже і дуже багато. Адже важко знайти такого, хто б хоч раз не став жертвою людей у білих халатах. Проте скорочений варіант заяви президії ЦК профспілки працівників охорони здоров'я, народженої ще у грудні минулого року, надруковано неспроста. Річ у тім, що закінчувалася вона словами про визнання роботи уряду незадовільною та про вираження йому недовіри. Ця заява надійшла до нас нещодавно і була пришпилена до свіжого документа. У ньому (зверненні до Президента, Голови ВР, групи депутатів) керівники медичних закладів Івано-Франківська стверджують, що фінансування галузі поточного року погіршилося — далі нема куди. Тобто, виражай недовіру, не виражай — усе як об стіну горохом.

Медики (всього 20 підписів) недарма заволали. Їм, зрештою, теж набридло слухати звідусіль, які вони погані. Життя не вистачить виправдовуватися перед кожним пацієнтом. І в тому, що з наданих мізерних коштів на утримання медичних установ профінансовано фактично лише зарплату працівникам. І в тому, що торік населення країни скоротилось на 350 тис. чоловік. «Смертність населення, — йдеться у зверненні, — залежить від медицини на 10—12 відсотків, це при доброму фінансуванні, а при незадовільному, очевидно, на всі 30 відсотків. Отже, 45—100 тисяч українців передчасно померло в минулому році через неспроможність медицини надати безкоштовну допомогу».

«Хто відповість за геноцид?» — запитують автори, підтримуючи текст грудневої заяви. Вони вимагають довести заробітну плату лікарів до 2,5—3, медсестрам — до 1—1,5 тис. грн. Залишаючи за собою право на радикальніші дії, наприкінці послання автори закликають колег, всіх людей доброї волі енергійніше боротися за здоров'я нашого народу і свої права. А пацієнтам залишається поспівчувати всій великій медичній спільноті. Адже ті, хто вершить долі країни, мають право на спецобслуговування свого дорогоцінного здоров'я, а тому й ігнорують потреби простих смертних. Ще трохи — і доведені до краю медики, озброївшись, певне, скальпелями та клізмами, можуть вирушити на барикади. Замість того, щоб берегти нас із вами.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Ехінацея не панацея

МЕДИЦИНА

Здатність людини протистояти хворобам — одна з базових, що виробилися в процесі еволюції. Відповідає за неї імунна система організму. У нашій свідомості вона асоціюється зі стіною, що заступає шлях збудникам захворювання. І в разі її ослаблення цілком логічне вживання імуностимуляторів (імуномодуляторів) — речовин, що сприяють її відновленню. Насправді це складна багаторівнева система з великою кількістю компенсуючих один одного компонентів, що мають високий рівень автономності. І випадання одних блоків спричиняє підключення інших. Якщо казати про аналогії, то найправильнішим тут було б порівняння з глибоко ешелонованою узгодженою обороною. Бездумне втручання в цю систему може призвести до небажаних, а іноді й тяжких наслідків. Про деякі з них читачам «ГУ» розповів завідувач лабораторії молекулярної біології Центру радіаційної медицини АМН України Анатолій ЧУМАК:

— З початку дев'яностих років спостерігається інтенсивне поширення так званих ТОРЧ-інфекцій. До цієї групи належать віруси герпесу, токсоплазмозу, черевного висипки, мегаловірус. Нерідко їхній вплив на організм кваліфікують помилково. «Змазана» симптоматика утруднює правильну діагностику. В цьому випадку домінуючу інфекцію можна виявити лише під час детального обстеження з використанням найновітніших методик і обладнання.

— Більшість лікарів у такій ситуації призначає імуностимулятори...

— Це може дати лише тимчасовий ефект. Певний час, можливо, й відчуватиметься полегшення. Але не довго. Оскільки не буде усунено причину захворювання.

Це, як то кажуть, надводна частина айсберга. З другого боку, всі імуностимулятори впливають на розмноження клітин. А вони «розмовляють» однією мовою. І наказ на розмноження здорової клітини потенційно злоякісна може сприйняти так само. Тому з імуномодуляторами треба бути вельми обережним. І насамперед необхідно виявити причину пригнічення імунної системи.

Вдумайтеся: ніхто з терапевтів не призначає хворим препарати, що впливають на тиск, не вимірявши його. А призначати імуномодулятори без попередньої оцінки імунної системи у нас вважається «ознакою гарного тону».

— Як виміряти тиск, знають усі. А як можна «виміряти» стан імунної системи?

— Для цього розроблено спеціальні методики. В Україні, окрім нашого центру, цим займаються й інші лікувальні заклади. Тому йдеться не про те, що це неможливо, а про відсутність відповідної культури і незнання ступеня небезпеки бездумного захоплення іномумодуляторами. Свого часу ми вивчали в лабораторії вплив одного з імуномодуляторів на організм при захворюванні на туберкульоз. У поєднанні з протитуберкульозними препаратами він давав дуже добрі результати. Але його вживання без антибіотиків стимулювало розвиток туберкульозу в піддослідних тварин набагато сильніше, ніж у контрольній групі, яка не отримувала жодного лікування.

На думку фахівців центру, неконтрольоване і бездумне вживання препаратів, що стимулюють імунну систему, в кращому разі може бути просто марним, а в гіршому — «найневинніша» ехінацея може посилити алергічні реакції, спровокувати розвиток токсоплазмозу, хламідіозу, герпесу і навіть онкозахворювань. Не забуваймо, що в умілих руках лікаря і отрута може стати ліками, і, навпаки, навіть найкращі ліки, вживані без потреби, можуть стати отрутою.

Олег ДЕНИСОВ.

Пат соціального захисту

Ситуація проста, як апельсин. Десь у високих кабінетах зійшлися поважні ділові люди і, беручи до уваги певні показники, дійшли висновку, що Новобілицький інтернат для людей похилого віку та інвалідів Києву більше не потрібен. До 20 червня був потрібний, мало того, бажаючих потрапити туди було більш ніж достатньо —ціла черга. А тепер — ні.

Місту, виявляється, потрібний інтернат для уражених хронічними формами психічних розладів. Особливо потрібний він, вочевидь, мешканцям масиву Новобіличі. Вони, схоже, просто-таки мріють про таке сусідство. Звичайно, постало запитання: а куди подіти підопічних скасованого закладу? Відповідь: розселити їх по інших інтернатах.

Оскільки дисципліна у відомстві соціального захисту нічим не поступається армійській, рішення кинулися виконувати по-бойовому. Про дисципліну я, звичайно, можу лише здогадуватися, але з рівнем секретності у цій «конторі» повний порядок. Питання відвідування представниками преси будинку престарілих має вирішуватися на рівні міського управління. Воно й правильно — нема чого до людей прискіпуватися. Наказ, як заведено, до особового складу довели. Щоправда, тут заминка сталася. Повідомили запізно. Восьмого серпня. А тринадцятого — рішення набрало сили. Та це за словами мешканців інтернату. Директор його Євген Мериніс щось коментувати відмовився, і направив мене до відповідального працівника міського управління Тетяни Костюренко. Застати її на місці не пощастило. Вона саме питання ліквідації вирішувала.

Ситуацію прокоментував заступник начальника головного управління соціального захисту населення Києва Євген Тинок. По-перше, Євген Олександрович не вбачає в тому, що відбувається, нічого надзвичайного. Нормальна робота. Треба розмістити душевнохворих — переселимо пару сотень пенсіонерів та інвалідів, розмістимо їх за статевими ознаками, і край. По-друге, він не розуміє, чим викликаний інтерес преси до того, що відбувається. Більше того, мені здалося, що інтерес цей його дратує. Воно й зрозуміло. Все вирішили, спланували, почали здійснювати, аж тут журналісти під ногами крутяться, привертають увагу, створюють нездоровий ажіотаж. По-третє, професіонал вважає, що так усім буде краще. В інтернатах, куди передбачено перевести пенсіонерів, і умови чудові, і годують смачніше. Я спробував заперечити: догляд і сите харчування — то ще не все. Для людини похилого віку не менш важливі її зв'язки, звичне оточення, стабільність. Мабуть, тому багато хто й не хоче змінювати своє життя. Аргумент, що багато хто мусить час від часу змінювати місце проживання, мене не переконав. Адже, приймаючи таке рішення, ми діємо за власним бажанням. «Тут вони також перейдуть за власним», — кваліфіковано запевнив Євген Олександрович. Подальші коментарі зайві.

Отже, любі ветерани, пенсіонери та інваліди. Як то кажуть, з речами на вихід. Куди? Розберемося, не це зараз головне. Кого цікавить, що багато хто з вас живе тут не один десяток років, вважає це місце рідною домівкою, а оточення, включаючи персонал, своєю родиною? Двом сотням персоналу, між іншим, також повідомили, що з огляду на закриття підприємства усіх звільняють. Ні, хвилюватися не варто, у новому інтернаті для вас також роботу знайдемо... Але ж у нас люди також не ликом шиті — розуміють, що робота після звільнення може бути, а може й не бути. От і мовчать. А їхнім підопічним мовчати резону немає. Вони втрачають усе. Зв'язок з друзями, якими обросли на масиві, певний статус у колективі, любов, симпатії й антипатії, звичний уклад життя, оточення, котре стало рідним.

Спілкування моє з мешканцями Новобілицького інтернату відбувалося через паркан. Розмові це, втім, не заважало, хіба що іще раз підкреслювало незахищеність цих людей перед потужним відомством соціального захисту. Справді бо, хто, приймаючи рішення, зважає на такі не виписувані відсотками моменти, як батьківська прив'язаність пенсіонера-інваліда до сусіди по палаті — хлопчини, що страждає на розумовий розлад. І як можна прорахувати терапевтичний ефект присутності жінок, душевного спокою і стабільності? Це нам, людям некомпетентним, психологічний комфорт людини похилого віку здається головною складовою щасливої старості.

А для декого з професійних соціальних захисників всі ці поняття — не більш як порожній звук. Принаймні складається таке враження. Протягом двох десятків років людей переконували, що тут їхня домівка, вчили піклуватися про неї та одне про одного. А коли вони нарешті повірили, прийняли цей варіант життя, їх звичайним розпорядженням виривають із нього, викидаючи в невідоме. Такі експерименти і над молодими людьми людяними не назвеш. А коли таке вироблять з тими, хто розміняв сьомий, восьмий, а то й дев'ятий десяток? Невже, панове професіонали, страждання, нерви і здоров'я кількох десятків старих людей та інвалідів можна компенсувати вигодами від реорганізації? Форму її, до речі, обрано не випадково. Мешканця будинку для престарілих не можна перевести в інше місце без його згоди. А в цьому випадку йдеться не про переведення, а про ліквідацію інтернату. Відповідно, й претензій жодних бути не може. Хочете скаржитися — будь ласка. Якщо встигнете. Отакий соціальний захист.

Із 400 осіб, які мешкають в інтернаті, 230 повинні залишити його найближчим часом. Принаймні вісімдесят п'ять із них — категорично проти цього. Звідки така точність? Стільки осіб підписали листа на ім'я Президента, в якому прохають призупинити процедуру ліквідації інтернату і розібратися в ситуації. Аналогічного листа готують і мешканці довколишніх будинків, які від перепрофілювання інтернату вочевидь не в захваті. Маємо позицію, котру в шахах називають пат. Це не поразка, але й виграшем її вважати не можна. Можливо, людям, які стоять за цим рішенням, справді варто повернутися до його розгляду і, зваживши нестатистичні чинники, переглянути питання. І вийти з цієї патової ситуації інакше, без нервів, сліз і горя. І не закриваючи інтернат, черга в який є й нині.

Олег ДЕНИСОВ.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Тепличні умови створив «аферист» Матвієць

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

— Ні, біг із перешкодами — це м'яко сказано. Ми повзали пересіченою місцевістю, де нас штурхали, відпихали, намагалися так вкусити, щоб не оговталися. «Ото ще вигадали! — зловтішно казали начальники. — Тепличний комбінат вибудувати». Райком з обкомом рік у рік постановляли «віднайти кошти», «організувати», «мобілізувати», «забезпечити», а овочів від того натиску як не було в районі і в місті, так і не з'явилося. Промисловим монстрам Мелітополя, сильним колгоспам не по зубах було облаштувати теплицю хоча б для своїх працівників — де взяти труби, скло, обладнання за тодішнього дефіциту навіть на гречку-консерви? А тут ми зі своєю ідеєю.

Павло Павлович Матвієць розповідає про пережите незлобно, з гіркою іронією. Не називаючи часом «героїв», які встромляли палиці в колеса. Це вони називали задумку ентузіастів авантюрою й аферою. Це вони 1989-го, обговоривши питання у міськвиконкомі, дійшли одностайного висновку: пропозиція новоспеченого кооператора абсолютно нереальна.

Та не та людина Матвієць, щоб впадати у відчай, зупинятися на півдорозі. Він, здається, народжений для того, щоб долати труднощі — наполегливістю, енергією, працелюбністю. Відгукнувшись на горбачовський заклик розвивати підприємництво, Павло Павлович насилу, але таки зареєстрував з однодумцями кооператив «Овочівник». Тільки рік по тому забив кілочок на наданій ділянці і поставив неоковирний вагончик.

«Отсель грозить мы будем шведу», — пригадав настирливий мелітополець. Та не встиг дати лад першому комерційному кредиту, як погрожувати почали йому. Око государеве в особі контрольних органів пильно стежило за тим, що відбувається на околиці Мелітополя. А там (який жах!) один прискіпливий чинуша знайшов неймовірне порушення, що негайно й зафіксував: «...Безконтрольно використовує власний автотранспорт».

Такі причіпки лише підохочували й загартовували «авантюриста». Він раз у раз, вигнаний за двері місцевих кабінетів, дедалі частіше з'являвся у «вікнах» київських. Без запрошення заходив до кабінету Ткаченка, годинами очікував біля Кабміну, поки з'явиться Кучма (обидва свого часу обіцяли сприяти), настирливо пробивався на прийом до міністрів. Вони не були глухі: вислуховували, підтримували, писали відповідні резолюції і розпорядження. Та в області лише посміювалися над покровителями і прохачем: комбінат будує не держава, а приватник! Отже, ліміти на техніку і матеріали, так само як і фінансування, бюджетом не передбачені. Тож привіт Павлові, Галі та іншим.

У відповідь на чергове кепкування команда Матвійця завалила будівельний майданчик залізобетонними виробами (24 вагони), шифером (100 вагонів), торфом, стружкою. Почало надходити технологічне обладнання, та не жмеринське, а імпортне. Коли на негодящому полі почали зводити каркаси майбутнього тепличного комплексу, з'явилися інвестори. І не тільки підприємства, а й банк став пайщиком, що відчутно прискорило будівництво. 1993-го видали продукцію перші дві теплиці, за два роки — ще чотири, а потім було здано в експлуатацію ділянку тропічних рослин.

П'ять років тому кооператив перетворено на ЗАТ «Агрофірма «Овочівник». З 1990-го підприємство, розрахувавшись з усіма боргами, стало рентабельним.

Тепер місцеве мелітопольське начальство вважає за честь ознайомити гостей з успішним комплексом із цілорічного вирощування овочів, які реалізують у південно-східних районах країни.

— Пройдімося й ми територією уславленої фірми, створеної «аферистом» і «авантюристом», — прохаю Павла Павловича.

Всміхаючись, він веде мене на «оглядовий майданчик» — третій поверх адмінбудинку. Звідси чудово видно царство зі скла й металу, що сяє за будь-якої погоди. Уявляю, яке враження справляє цей корпус узимку, коли на тлі снігу за склом квітує, зеленіє, червоніє чи то жовтіє вітамінна продукція.

— Її ми реалізуємо не менш як 1500 тонн щорік, — неначе читає мої думки директор. — Розширивши площу під теплицями до 10 гектарів, плануємо випускати дві тисячі тонн овочів. Яких? Дивіться.

Чи я не в ботанічному саду, подумав, переступивши поріг теплиці з екзотичними рослинами. Лимони, банани, гранати, папайя, хурма, ананаси, апельсини... Вони, звичайно, не для масового споживача. Та сам факт вирощування тропічних плодів у Мелітополі вражає. Скільки терпіння, праці треба вкласти в кожну рослину! Втім, не менш ніж при вирощуванні не таких екзотичних помідорів, огірків, полуниці та іншої «зеленої» продукції.

— Попит на неї, на жаль, перевищує пропозицію, — ремствує Павло Павлович, який загубився у триметровому помідоровому «лісі». — Адже продаємо ми овочі трохи дешевше, аніж, скажімо, кримські партнери. Бо в нас усе своє, а отже, собівартість продукту нижча.

«Усе своє» — це автономна газова котельня, деревообробний цех, дизельна електростанція, власна свердловина, склад для добрив, лабораторії, ремонтні майстерні, АЗС, автотранспорт. Для повного щастя, як то кажуть, бракує переробного цеху, що випускав би консервну продукцію.

— Буде! — запевняє мій співрозмовник. — Свого часу ми мріяли вирощувати печериці — нині перша черга грибного комплексу працює практично на повну потужність. Плануємо виробляти щороку 250 тонн делікатесної продукції.

Знаєте, за що суворо карають у фірмі? За неохайність і пристрасть до спиртного. Тому тут усе стерильно чисте, а п'яний Вася — виняток. Виробництво зобов'язує, тож випадкові люди на ньому не затримуються. А ті, хто сумлінно працює (близько 170 осіб), мають гідну винагороду і оточені увагою. Отакий собі оазис у таврійському степу. Його створив Павло Матвієць з однодумцями.

А взявся до справи непосидющий підприємець... знічев'я. Повернувся він із Чорнобиля, де два роки тяжко працював (зауважте, добровільно) і підірвав здоров'я. Куди подітися інвалідові другої групи з неабиякою енергією і жадобою до праці?!

Піти працювати у шарашкіну контору, де живуть однією думкою — що б його хапонуть і чкурнути, професійний інженер сільського господарства вважав для себе ганебним.

От створити б те, чого немає! Отак і зайняв він (перший і поки що єдиний) нішу виробника овочів. І не випадково взявся за цю справу — за плечима десятирічна праця в тепличному господарстві Криму, де набув цінного досвіду.

Чому його приклад не наслідують інші? Чи вже нема більше фахівців?

— На щастя, є, — продовжує розмову уславлений овочівник. — Але вони пам'ятають, як я починав у минулому столітті, і знають, як їм поведеться за нинішньої влади.

А справді: що змінилося на краще? Може, кредити можна лопатою гребти, не потрапляючи до боргової ями? Чи енергоносії, будматеріали, насіння і добрива стали для сільгоспвиробника доступніші?

— Навпаки, — стверджує Павло Павлович. — Усе з року в рік дорожчає, а податковий зашморг затягується. Хотілося б, аби Президент іще раз відвідав нашу агрофірму, побачив, чого ми добилися, і відповів на єдине запитання: «Якщо з такими труднощами і так нестерпно довго ентузіасти досягають мети — значить, це комусь потрібно?»

Добре запитання, Павле Павловичу! Скоріше б уже зняти його з порядку денного.

Іван ІЛЛЯШ.

Мелітопольський район Запорізької області.

На знімках: продукція мелітопольців; засновники агрофірми «Овочівник» Павло Матвієць, Галина Матвієць, Людмила Виходець і Микола Катюха.

МЕДИЦИНА

Хто забирає гроші в інвалідів?

У нашій державі нині понад 1,5 млн. інвалідів, які потребують протезування. Кілька років тому в Україні успішно почали роботу з виготовлення всього необхідного для інвалідів 15 підприємств. Але останнім часом ситуація у галузі досить напружена. Підприємства, які виготовляли протези, зупинилися або на межі зупинки. Їхні колективи пішли у вимушені відпустки... Але інваліди знову й знову приходять зі своїми проблемами до директорів заводів.

Прем'єр-міністр України Анатолій Кінах доручив Міністерству фінансів і Державному казначейству профінансувати галузь. Та його дорученням знехтували. Віце-прем'єр-міністр Володимир Семиноженко знову повернувся до цього питання. І дав доручення на доручення... Але і його вказівку «не помітили».

З грудня торік до Міжнародного дня інвалідів Київський міський голова Олександр Омельченко урочисто оголосив, що виділяє 200 тис. гривень на їхні потреби. І ці гроші теж не дійшли до інвалідів!

Коли ми ходимо вулицями, їздимо автобусами, машинами, зазвичай не помічаємо тих, хто позбавлений такого елементарного щастя — вільно рухатися. Люди без рук, ніг теж мають живу душу і вразливе серце від того горя, що їм довелося зазнати. Держава почала звертати увагу на цю категорію населення. Є навіть Національна програма, затверджена указом Президента. На паперах і в розпорядженнях нібито виділяються гроші. Але насправді вони до інвалідів не доходять. А якщо доходять, то такими малими краплями, що їх не вистачає навіть на зарплати тим, хто працює на протезних підприємствах.

— Сьогодні держава винна нам за виготовлені протезно-ортопедичні вироби понад 2 млн. гривень, — розповідає Василь Глюза, директор Київського протезного заводу. — Завод зупинився, але я не можу не прийняти замовлення у тих інвалідів, які всю надію покладають на наше підприємство. Проте якщо держава не фінансує, то ми не можемо надати людям належну допомогу.

Мені кілька разів довелося бувати у медичній частині Київського протезного заводу. Тут важко перебувати без заспокійливих ліків, бо коли бачиш, як люди пересуваються на милицях, у візках або взагалі сидять без кінцівок, несамохіть робиш переоцінку цінностей. Сьогодні їм ніхто не допоможе, крім держави, в якій вони живуть, і тих, хто працює на заводі.

Як збагнути цей ребус: всі обіцяють допомогу, гроші нібито виділяються, а перші особи держави не можуть подбати про те, щоб призначені кошти таки дійшли до інвалідів. То хто в державі господар? Хто відбирає гроші в інвалідів? Держава чи високопосадові чиновники, до яких журналістам не доступитися, а інвалідам на костурах не дійти? Напевно, варто було б зацікавитись і Генеральній прокуратурі: хто і яким чином грабує калік?

На Київському протезному заводі ще сподіваються отримати обіцяні столичним головою 200 тис. гривень. Та, схоже, чиновники забули про свою обіцянку і... взяли гріх на душу. Бо ніхто не гарантований від біди: будь-хто може опинитися в такій самій ситуації, що й інвалід з простягнутою культею замість руки...

Валентина СКОРОПАДСЬКА,
віце-президент Асоціації «Журналісти — медицині».

ФОТОФАКТ

Учора Національний фонд «Україна — дітям» передав першу партію дитячих візків для дітей-інвалідів.

На знімку: голова фонду, віце-прем`єр-міністр України Володимир Семиноженко під час зустрічі з дітьми.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Сутність тонких матерій

Відтоді як держава полишила нас сам-на-сам з нашими клопотами, ми звикли жити власним розумом. Але коли йдеться про Істину, буває потрібен провідник...

Баба Марта

89-річна баба Марта, яка живе у Богом забутому селі Хмільна (де немає свого храму), всюди навколо побувала по церквах, а чомусь зупинила свій вибір на Спасо-Преображенській, що у Ворзелі. Останнім часом тільки сюди й ходить, долає десяток кілометрів, не пропускає жодної недільної служби. «Я повинна пройти пішки, відчути, що йду до Храму». Певно, баба Марта тут на собі відчула Божу благодать, а може натрапила на «свого» духовного наставника.

Коріння

Я, звісно, не баба Марта — втроє молодша, іншою епохою вихована. Але я йду туди, куди й баба. Чому саме туди? Спробую пояснити. Я там вінчалася колись —якраз тоді, коли «дозволили» обряди й вони навіть стали модні серед вчорашніх атеїстів. От і ми прийшли до отця Миколи: «Хочемо вінчатись!» А він — суворо: «До цього треба бути готовим. Можна й просто так, але навіщо? Не ображайтесь, це треба не мені, а вам. Адже вінчанням ви закладаєте корінь родини, з цього кореня ростимуть діти, вам же не байдуже, якими ростимуть?» Відтоді кілька літ минуло, наші діти ростуть. Власне, заради них я оце й іду до отця Миколи.

Храм

До настоятеля Спасо-Преображенської церкви Миколи Волосянського у мене пропозиція: влаштувати при парафії недільну школу. Застаю його з лопатою: порається з парафіянами біля клумби. «Хочу, щоб усе було в квітах, дуже люблю троянди», — каже отець Микола. — Але викопують, крадуть!». А навпроти стоїть хрест і котлован — тут має бути храм. На це треба 1,5 мільйона гривень. Десять літ спливло, як освятив митрополит Антоній це місце, а грошовиті люди допомагати не кваплятся. Було, схиляли отця Миколу до нечистих угод. Один кандидат у депутати пропонував за чималі кошти «розкрутити» паству на голоси під час виборів. Настоятель навідріз відмовився. Та скоро фундамент таки закладуть, з щедрої руки бізнесмена з Донецька.

Раніше храм будували в найкращому місці. Місце тут справді гарне, неначе потопає у сонці. Отець Микола вважає: свій храм повинне мати кожне село. Мабуть, тому в Мироцькому на місці дерев'яної каплички зводиться капітальна цегляна. Те саме хоче зробити у Хмільній, звідки баба Марта.

Недільна школа

Отець Микола, хоч і зайнятий, радо відгукнувся на бажання двох мам водити дітей до недільної школи. Школа — гучно сказано, учнів лиш троє, їм по три-чотири роки. Втім, він готовий працювати і з однією дитиною. Бо вважає: головне — почати. А починати духовне виховання у недільній школі навіть запізно, це краще робити ще до народження. Майбутня мама, дотримуючись благочестивого життя, закладає тим зерна любові й добра. І сходи будуть, як мрія кожної мами, — дитина народиться красива, здорова, спокійна і розумна.

Отець Микола відвідував учнів двох місцевих шкіл. Діти спершу не вірили у Святого Миколая. Домовився з племінником, щоб відповідно одягнувся і прийшов з подарунками. І коли той став на порозі, з повною торбою, з піснею «Хто, хто Миколая любить» — скільки було радості! Потім говорили про серйозне: як у храмі поводитися, що таке молитва. Він каже: лиш здається, ніби діти мало що розуміють, їхня душа — працює!

Самовдосконалення

Протоієрей Микола Волосянський родом із карпатського села Либохвора. Згадує, в ранньому дитинстві його чарував витонченістю церковний спів. Лиш вдарять у вранішні дзвони — біг до церкви. Після армії, у 1987 році, за третім разом вступив до Одеської семінарії (Московського патріархату). Мама про його зарахування дізналася від міліціонерів, які приїхали і щось шукали в їхній сільській хаті. Коли в Києві відкрилася українська семінарія, перейшов туди. Після випуску прибув до ворзельської парафії, де за рік перед тим змінилося шість священиків. А він затримався.

На його переконання, священик має постійно самовдосконалюватися. Недавно закінчив Національний педуніверситет, здобув фах історика. А незабаром стане й військовим священиком. Він, у числі п'яти з усієї України, вчиться на міжнародному семінарі спілкуватися з солдатами. Має надію вплинути на дідівщину в армії. В Ірпінському військкоматі йому дозволили давати настанови призовникам. Розповідає їм про подвиги архістратига Михаїла, духовного воїна. А ще непосидючий батюшка отримав згоду директора ворзельського кардіологічного санаторію, щоб поставити там капличку. Щоб люди могли лікуватися й духовно.

Готовність

Я добре запам'ятала своє вінчання і тодішні слова отця Миколи: «Треба бути готовим!» І от питаю: що значить «бути готовим?» Міг би просто сказати: помолись. Але сказав більше. Сказав, що сам він молиться ще за годину до початку богослужіння — щоб Господь дав розум, щоб таїнство звершити якнайчистіше, щоб молитва дійшла до людей. «А в буденному житті, коли думаю, як правильно вчинити, щоб не нашкодити сім'ї, церкві, людині своєю порадою, — усамітнююсь і молюся».

Отже, готовність — це те, що не напоказ.

У Спасо-Преображенському храмі багато вишитих ікон, корогов. Перші рушники вишила матушка Люба. А тоді взялися Галина Шольце і Ніна Веселюк з дочкою Галиною. Для них батюшка придбав книгу з сотнею графічних зразків. А оживили їх вишивальниці по-різному: пастельне ніжне сплетіння ниток у роботах Ніни і яскравий життєствердний підбір у Галини. Отець Микола тепер хоче, щоб вишили плащаницю у старовинному стилі. Робота забрала весь рік. Здається — що там вишивати? «Поки що не виходить лик на плащаниці, особливо очі», — каже Ніна Веселюк. Отець Микола уточнює: «Добро робиться важко, а свята справа вимагає духовного способу життя». Знову — готовності.

Розум душі

Сучасні вчені, досліджуючи сутність так званого тонкого світу, дійшли висновку: світ має божественну природу! А я собі думаю: а як же невчена баба Марта? Мабуть, її душа просто знала цю істину — так само, як баба знає стежку до обителі отця Миколи.

Людмила ОПАНАСЕНКО.

Києво-Святошинський район.

Збережіть птахів і дітей

Нині найбільша тривога світу — криза людства, криза людини. Людина заплуталася в речах, а свої вироби почала підносити над своїм Творцем. Очевидно, вищі цінності слід прищеплювати ще в дитинстві. Такі спроби робляться. Невдовзі побачить світ новий оригінальний буквар «Воскресіння» (Канів, видавництво «Родень», упорядники Людмила Лисинчук, Катерина Пасічна). Книга базується на основах християнської етики та моралі. До букваря увійшли малюнки та оповідання випускника 5-ї київської школи мистецтв Богдана Ситника, талановитого бандуриста, художника, прозаїка. Тут ви бачите його малюнок «Збережіть птахів і дітей».

Ольга МОВЧАН.

ФОТОФАКТ

У рамках міжнародного літературно-художнього фестивалю «Лесині джерела», який проводився на батьківщині Лесі Українки у Новограді-Волинському, пройшла виставка-продаж виробів місцевих майстрів.

Фото Олексія ШИБАНОВА (Укрінформ).

ТОЧКА ЗОРУ

Дві науки і розчаклований світ

Як було б невесело, коли б світ був таким, яким його уявляє сучасна наука! Справді, серед елементарних часток немає місця любові, а в тенетах закономірностей губиться унікальне й неповторне. Хочеться глибоко позіхнути вже від самої впевненості, що все на світі може бути пояснене і обчислене. Крім того, сучасна наука залишає поза увагою найцікавіше: таїну людського існування, загадку краси, божественність світу. І коли вас занудить від того, що світ — «це сукупність предметів, що взаємодіють за певними законами, а життя людства — ланцюг послідовних подій», ви вмикаєте музику Баха, пишете вірша, милуєтесь заходом сонця чи випиваєте з друзями вина — щоб пережити щось справжнє і просте, що наповнює життя сенсом і радістю.

Чи не дивно, що звук органа може дати для душі більше, ніж уся сукупність знань про властивості матерії? Навіщо увесь цей масив наукових фактів, який не наближає людину до живої істини?

Ми звикли до того, що наука не має жодного стосунку до людської душі, навіть коли «вивчає» її. Але так було не завжди. Ще кілька століть тому наука була творчістю і релігією, а знання про світ — невід'ємним від знання про душу і Бога. Мудреці давнини досліджували світ за принципом аналогії: людина (мікрокосм) подібна до світу (макрокосм), а фізичний світ є символом світу духовного. Досліджуючи природу, давні вчені наближалися до таїни власного існування. Для алхімії (прабабці сучасної хімії) хімічні досліди мали вторинне значення — як аналог процесів, що відбуваються в душі людини на шляху до духовної досконалості. Знамените алхімічне золото — це насамперед реалізація духовного ідеалу. За принципом аналогії було побудовано і астрологію (прототип астрономії) і фізику, які у давніх греків було підпорядковано божественним принципам (метафізиці).

А сучасні науки — фізику, хімію, астрономію — інколи називають пародіями на давні науки. Адже тепер вони вивчають шматочки реальності, не пов'язані одне з одним ніякими вищими принципами, а тому не дають повноцінного знання. Для давніх вчених знання не мало жодного сенсу, якщо воно не співвідносилося з життям в усіх його проявах. В алхімії любов — така ж важлива реалія, як сірка чи свинець, над якими чаклував алхімік, а Боже благословення було так само потрібне для роботи, як колби і реторти.

Світ поставав перед оком дослідника-мудреця незбагненним живим цілим, в якому все загадково пов'язане одне з одним. Загадковість аж ніяк не була результатом недостатності знань (як вважають «прихильники прогресу», коли такі ще є). Без цієї загадковості неможливо обійтися, коли хочеш розуміти світ в його цілісності і багатовимірності. Діти усіх часів сприймають світ казковим — і вони ближчі до істини, ніж сучасні вчені.

А в основі сучасної науки, яка намагається розчаклувати світ, лежить, чесно кажучи, нахабство. Замість того, щоб інтуїтивно сприймати істину, оберігаючи її як божественний дар, та вдосконалювати себе, людина одного разу вирішила взагалі істину відкласти кудись убік (нехай філософи бавляться) і взялася за «вдосконалення» світу, облаштовуючи його «під себе». Так наука стала служницею науково-технічного прогресу, який виник, по суті, з лінощів. Загадкова душа світу перестала цікавити дослідника. Натомість він почав прагнути точних і прозорих знань, щоб створювати нову й нову техніку, виробляти нові матеріали і механізми — одне слово, накопичувати увесь той непотріб, з якого складається сучасна цивілізація.

Світ зачаклований не нами і не повинен терпіти такої зухвалості. Людство вже відчуває на собі закономірну відплату у вигляді різних криз: екологічної, соціальної, духовної. Знання, відірване від духовного коріння, може породжувати тільки монстрів. Потворні машини, що обслуговують нас, висмоктують кров із землі і забруднюють повітря. А ненормально розвинена індустрія розваг знекровлює душі. Ще трохи вченої безвідповідальності — і люди почнуть губитися у віртуальному просторі, а земля кишітиме клонами.

Людство вже усвідомлює, що науково-технічний прогрес завів «кудись не туди». І наївно сподівається, що згубні наслідки НТП можна ліквідувати засобами самої техніки, але ще досконалішої. А лікувати слід не наслідки, а причину.

Тому питання «Що робити?» передчасне, вважає філософ Мартін Хайдегер. Надто людина призвичаїлась відчувати себе господарем у Всесвіті. Отже, вважає мудрий німець, слід поки що запитати: «Як почати думати?»

Дмитро МАКСЮТЕНКО.

P. S. Наш комп'ютерний інженер, котрий перший прочитав цю статтю, вигукнув: «Це печерна філософія!» Що ж, кожен має право на свою думку — але як же бути з проголошеною нами гуманітаризацією освіти?

▼

І ТАКЕ БУВАЄ

Злочинний підкоп

Нещодавно мешканці житлового будинку, що по вулиці Шевченка, 28 у Чернівцях, помітили глибокі тріщини на стінах своїх квартир та фасаді, просідання фундаменту і балконів. Було піднято на ноги відповідні служби міськради. Як з'ясувалося під час обстеження, об'єкт опинився в аварійному стані через те, що власник квартири на першому поверсі, вирішивши збудувати сауну з басейном та зимовим садом, зробив глибокий підкоп під фундаментом. Крім того, він ще й розібрав одну з несучих стін будівлі. Заходи, вжиті комунальниками, не допомогли, тож мешканців з аварійного дому довелося виселити. Наляканий підкопувач від правоохоронців переховувався. Та його таки взяли під варту. Якщо факти підтвердяться, горе-будівельнику доведеться понести відповідальність за шкоду, завдану будинкові, який, до речі, вважається пам'яткою архітектури.

Василь БАБУХ.

Чернівці.

МИТНИЦЯ

А тютюнець–то лівий!

Спробу незаконного ввезення до України 25 тонн тютюну вартістю понад 250 тисяч гривень відвернули працівники Чорноморської регіональної митниці. Куриво прибуло на теплоході з Болгарії і начебто призначалося одній з одеських фірм. Однак, з'ясувалося, там про нього ні сном ні духом не відали. Ретельно ознайомившись з документами, що супроводжували вантаж, фахівці зробили висновок: фіктивні. Лівий тютюн, найпевніше, призначався для підпільних цигаркових фабрик, що наловчилися свою продукцію видавати за вироби відомих фірм. Остаточно це з'ясовуватиметься в ході розслідування порушеної кримінальної справи.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

ФОТОФАКТ

Нинішнього року виповнюється 300 літ церкви Феодосія Печерського в Києві.

Фото Анатолія МИХАЙЛОВА (Укрінформ).

Вивчаємо географію по... «бусиках»

ТРАНСПОРТ

Від платформ автовокзалу в Рівному з невеличким, у кілька хвилин, інтервалом у різних напрямках вирушають маршрутні таксі. По них можна вивчати географію області, бо в останні роки «бусики», так на заході називають мікроавтобуси, добрались до найвіддаленіших сіл. На думку начальника управління промисловості, транспорту і зв'язку Рівненської облдержадміністрації Володимира Новака, це свідчить про те, що проблему транспортного сполучення між населеними пунктами в області знято.

А загалом, за словами В. Новака, автобуси та мікроавтобуси курсують у 991 населений пункт області. Щодня на маршрутах працюють у середньому 443 транспортні одиниці. Передусім ставилося за мету з'єднати села з райцентрами, щоб звідти людина могла дістатися потрібного їй місця.

Проблему транспортного сполучення між населеними пунктами на Рівненщині вдалося вирішити завдяки запровадженню маршрутних таксі. Тепер на приміських маршрутах пасажирів обслуговують 305 автобусів і 363 мікроавтобуси, так званих маршруток. І дедалі більше пасажирів віддають перевагу саме їм. Аргументи: швидкість, більша комфортність, частіша періодичність руху. Скажімо, у найближчі до Рівного райцентри курсують з інтервалом у три — десять хвилин. До найвіддаленішого райцентру Зарічне щодня їдуть три автобуси і вісім маршруток. Донедавна працівники Рівненського автовокзалу вислуховували чимало нарікань від пасажирів, яким не вистачало квитків до Зарічного.

— Бажаючих працювати на маршрутах серед власників мікроавтобусів чимало, — розповідає начальник Рівненського обласного управління з координації та контролю роботи автомобільного транспорту Микола Котоуч, який водночас очолює конкурсний комітет з визначення перевізника на маршруті. — Бувало, що на окремі маршрути заявлялось до двадцяти претендентів. Але конкурсний комітет видає дозвіл на маршрут кращим із кращих. Адже ми несемо відповідальність за рівень обслуговування пасажирів.

На жаль, рівень не скрізь високий: в гонитві за максимальними прибутками водії беруть додаткових пасажирів, які мусять стояти в салоні. Це не лише створює незручності для пасажирів, а й може вплинути на безпеку руху. Не завжди видають і квитки, які у разі біди можуть слугувати підставою для відшкодування перевізниками завданих збитків.

— Чи відстежуєте подібне? — цікавлюсь у Миколи Котоуча.

— Ці функції покладено на автотранспортну інспекцію нашого управління, — каже Микола Володимирович. — У першому півріччі виявлено близько 250 порушень водіями маршруток (у переважній більшості це перевантаження «бусиків»). Усім зроблено приписи, деяких оштрафовано. І хоча нікого ще не позбавили дозволу на маршрут, маємо інший ефективний метод впливу: коли настане час продовжити термін дії дозволу, у конкурсі дисципліновані матимуть переваги перед тими, хто допускав порушення.

Та попри деякі проблеми й непорозуміння, на Рівненщині вдалося розв`язати проблему транспортного сполучення між населеними пунктами. Настала черга зробити ці перевезення якісними, максимально зручними і комфортними для пасажирів. А з перевізником люди самі визначаться — адже є з чого вибирати. І це добрий знак.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

БОРГИ

Вихід один — платити

Схоже, навіть без прогнозів синоптиків уже сьогодні можна стверджувати, що майбутня зима для запоріжців буде тепліша, ніж минулого року. Тоді нормальній зимівлі найбільше дошкуляв незадовільний стан розрахунків за спожиті енергоносії. Підприємства комунальної теплоенергетики так і не розрахувалися повністю до кінця опалювального сезону за спожитий газ. І цю проблему не вирішено й сьогодні...

З поточними проплатами за спожиту електроенергію вдалося упоратися, проте, як і з природним газом, зберігається значна заборгованість за спожите раніше. То чи варто казати, як це позначиться на умовах зимівлі запоріжців?

Вихід, звичайно, є — платити. Проте для цього постачальники і споживачі мають знайти між собою спільну мову.

Досвідом саме такого підходу могла б поділитися міська державна адміністрація Бердянська, де вдалося забезпечити вчасність розрахунків за енергоносії у промисловій і комунальній сферах. Взялися тут і за ліквідацію заборгованості населення. В який спосіб? Шляхом укладання договорів з квартиронаймачами та власниками житла. У договорах обумовлюється відповідальність за вчасність розрахунків за житло, спожиті газ, електроенергію, тепло тощо.

Олександр АБЛІЦОВ.

Запорізька область.

Дріжджі для врожаю

ДОСВІД

Цьогоріч у Кам'янець-Подільському районі на Хмельниччині з кожного гектара зібрали на вісім центнерів більше ранніх зернових. Це стало можливо завдяки барді — відходам місцевого Довжоцького спиртозаводу. Навесні кам'янецькі аграрники пішли на експеримент, провівши позакореневе підживлення бардою сходів ярого ячменю та пшениці. І ось тепер пожинають плоди новації.

Барду (іншими словами — брагу) свого часу немало лаяли і кам'янчани, і мешканці навколишніх сіл. Особливо перед дощем, коли «аромати» з відстійників спиртозаводу, як кажуть, били в ніс. Невдоволена громадськість вимагала від влади вжити певних заходів. І раптом, на їх подив, барда виявилася корисною.

— Сільськогосподарським підприємствам виживати важко. Дорого коштують нова техніка, гербіциди, добрива, — коментує наслідки експерименту начальник районного управління сільського господарства Антон Білик. — Тому на впровадження нових технологій ідемо сміливо. Ще минулоріч кам'янчани мали власні напрацювання з використання барди. Ці справді екологічно нечисті відходи в малих науково обґрунтованих дозах дають економічний ефект при вирощуванні сільгосппродукції. У цьому мене переконав завідувач кафедри захисту рослин Національного аграрного університету Микола Доля. Спиртозавод, у якого барди вдосталь (вистачить ще на дві області), віддав нам добриво задарма. Ще й подякував. До речі, експеримент під наглядом науковця проводили ще кілька районів в Україні. Успіх мають усі.

Можливо, тепер громадськість, справедливо вимагаючи поміняти технологію виробництва спиртозаводу, не так суворо судитиме несподівані «дріжджі для врожаю».

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

На українських полях — комбайни з Білорусі

Господарства Наровлянського району Білорусі, які першими закінчили жнива, направили комбайни до Народицького району Житомирщини. Працювали вони в Новому Дорогині, Норинцях та в приватному сільгосппідприємстві «Берегиня», що в самому райцентрі. Нині в Народицькому районі 13 сільгосппідприємств, у яких, на жаль, зі збиральною технікою вкрай сутужно. Тож співробітництво народичан і наровлянців, яке триває вже чимало років, дуже до речі.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

Голос України
ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Редактор номера Іван ІЛЛЯШ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Загальний тираж 159000.

Ціна договірна

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 0311147. **1 2 3 4 5 6 7 8 9 0**

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92;
телефакс — 224-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos